

CONCETTA LA MAZZA

Цэнхэр тэнгэрийн цаана

Намтар

Концетта Ла Мазза 1936 онд Новара ди Сицилиа хотод Доменико Ла Мазза, Тереза Корренти нарын ууган охин болон мэндэлжээ. 1950 онд тэрээр нагац эгчдээ "даалгасан" зовлон зүдгүүрийн дараа Домодоссола дахь эцэг эхтэйгээ нийлсэн бөгөөд одоо ч нөхөр Жузеппегийн хамт амьдардаг. Тэрээр Армандо, Лучано, Даниела гэсэн гурван хүүхэдтэй. Саяхан Новара дахь хүүхэд насаа дурсах хүсэл түүний толгойд орж ирсэн бөгөөд энэ бол дотно, хувийн өдрийн тэмдэглэл, гэхдээ тэр үеийн хүрээлэн буй орчин, хот, хөдөө, хүмүүс, зуршилтай холбоотой эшлэлүүдээр дүүрэн байдаг, Дэлхийн 2-р дайны хар жилүүдэд тухайн нутаг дэвсгэрийн уламжлал.

Бичгийн анхдагч энерги

Бяцхан Концетта авга ах нартаа даатгаж, хүслийнх нь эсрэгээр хот болон ангийнхнаасаа алс хол орших Кастрания дахь байшинд амьдрахыг албадав. Ийнхүү тэрээр өлсгөлөн, цаг үеийн мунхаглал, мухар сүсэг, зүй бус харьцалтын хоорондох дайны ширүүн жилүүдэд ганцаардалдаа өөрийн хувийн Via Crucis-ээр аялдаг. Дайны дараа зайлшгүй цагаачлал, хойд зүг рүү байгалийн хүнд хэцүү эхлэл.

Энэ бүхнийг ой санамждаа өөрийн өсөлт хөгжилтийн үе шатуудыг эргэн дурсаж, гайхалтай шинэлэг байдал, нарийн онигооны утсаар бидэнд унших таашаал өгдөг бяцхан охины харцаар өгүүлдэг - эцэст нь - манай гэр бүлийн хамт олны бэлгэ тэмдэг болсон түүхийг. биднийг гүн гүнзгий хөдөлгөх чадвартай бөгөөд бидний хүн нэг бүрд хамаатай.

Концетта Ла Маззагийн энэхүү богино романд бичих нь дүрэм бүрийг эвдэж, гарал үүслийг нь эргүүлж, ямар ч албан ёсны схемээс ангид, нууцлаг дотоод эрч хүчээр хөтлөгдөн, бүх зүйлийг дарах догшин гол болж, сэтгэлийн аадар бороо юм.

Новарагийн дүр төрх мартагдашгүй, өгөөмөр, өгөөмөр, эгдүүтэй, ширүүн, ширүүн байдгийн адил Антониа, Мишель нарын авга ах нарын дүрүүд мартагдашгүй юм.

Эцэст нь, өсвөр насандаа нөхөж баршгүй зүйл тохиолдох үед хэцүү шилжилтийн үе тохиолдсон ч бяцхан Концетта эр зориг, ирээдүйдээ няцашгүй итгэл найдвар, түүний харцны ачаар эмгэнэлт хувь заяанд бууж өгдөггүй ... хөх тэнгэр!

NINO BELVEDERE

“Миний хувьд сорилт эхэлсэн. 1938 оны зун эхэлж, би хоёр настай байтал нагац эгч маань ирж аваачсан. Даавуун цүнхэнд тэр цамц, хоёр хос дотуур өмд хийж, дараа нь би бүх зүйлийг анзааралгүй гэрээсээ гарав. Би маш жаахан байсан болохоор тэр өдөр миний Via Crucis эхэлнэ гэдгийг ойлгосонгүй.”

Цэнхэр тэнгэрийн цаана

Нэгдүгээр бүлэг - Аавын гэр

Одоо энэ бол хүн амгүй хуучин балгас бөгөөд аалзны торонд дарагдаж, эрвээхэйд хазуулсан боловч эрт дээр үед Мессина уулс дахь сүрлэг цайзын дор хэвтэж байсан Новара хотод Энгиа дүүргийн гудамжинд ойролцоо байшин байсан. усан оргилуур. Урд хаалга нь дотоод шатаар нээгдэж, нэгдүгээр давхарт модон банзтай жижиг өрөө байв: энэ бол унтлагын өрөө байв. Та дээшээ гарвал гал тогоо байсан, хэрэв та үүнийг ингэж нэрлэж болно. Нэг буланд гал асаадаг чулуун хавтан, гоймонгийн савыг байрлуулахад ашигладаг төмөр штатив байв. Урд талд нь хананд өлгөөтэй, давирхай шиг хар, модон хүрз, хоёр шигшүүр, нэг жижиг, нэг том, талх жигнэх зуух, хажуу талд нь хагас ялзарсан авдар, ширээ, хоёр "үслэг", зарим нь хачирхалтай сандал. Эцэст нь гудамж руу харсан жижиг тагттай, нэг хүний ор тавих бараг

зайгүй өрөө байв. Тэр нүх нь 1934 онд бэлэвсэн өвөөгийн амьдарч байсан вант улс байсан бөгөөд шатны доор модон таглаатай чулуун жорлон байгуулжээ. Ариутгах татуургын шугам байхгүй байсан тул сүүлийнх нь гарч буй өмхий үнэрийг багасгахад тусалсан байх. Мэдээжийн хэрэг, байшинд ус, цахилгаангүй байсан бөгөөд тэр үед баронуудад ч байгаагүй тав тухтай байдал байв. Хажууд нь тахиа модон дээр суудаг ферм рүү хөтөлдөг модон хаалга байв.

Хорвоогийн энэ буланд оёдолчин байсан ээж маань өвөөгийн хамт амьдардаг, түүнээс ах, эгч нар бүгд гэр бүлтэй, Новарад амьдардаг байсан. Ээж маань шаргал үстэй, туранхай, маш сул биетэй, маш нарийн төрхтэй, сүү шиг цагаан царайтай, хоёр том цэнхэр нүдтэй, бараг үргэлж айж, гунигтай байсан. Магадгүй ээж нь хорин дөрвөн настай байхдаа гэнэт нас барсан нь түүний бие махбодийн болон ёс суртахууны хэврэг байдлын шалтгаан болсон байх.

Эмээг нас барснаас хойш хэдэн жилийн дараа ээж маань эхнэрүүдийнх нь нэгний оролцооны ачаар түүний ханхүү Дуртай танилцав. Аав маань Бадиавекчиагийн язгууртан гэр бүлд харьяалагддаг байсан бөгөөд тэд тамхи, хүнсний бүтээгдэхүүнтэй таверна ажиллуулдаг байв. Ажилсаг хөдөлмөрч айл байсан бөгөөд аав маань их царайлаг, өндөр нуруутай, хар бараан, өөртөө итгэлтэй, санаачлагатай хүн байсан. Тэр хотоос зайдуу тосгонд амьдардаг байсан: тэр тийшээ явганаар, сайн хурдаар, хагас цагийн дотор хүрч чаддаг байв. Аав нь нүүрс зөөдөг байв. Ээж нь эрч хүчтэй эмэгтэй байсан тул өглөө нь Новара руу луус дагуулан дэлгүүрт нийлүүлсэн тамхи, давс, хүнсний бүтээгдэхүүн худалдаж авахаар явсан. Тэрээр хүзүүндээ том хар ороолт зүүж үргэлж дэгжин хувцаслаж, үйлчлүүлэгчдээ мэдээлэхийн тулд сонин хүртэл худалдаж авдаг байжээ. Энэ нь тосгоны цорын ганц дэлгүүр байсан бөгөөд хооллох найман амтай ч тэр байшинд сайн сайхан байдал дутсангүй.

Оройн цагаар тэрээр дарсыг өнгөт содоор шингэлж, одоо залхуурсан үйлчлүүлэгчид болон хэтэвчдээ тусалсан. Хүүхдүүд эцэг эхийнхээ хөдөлмөрийг тэр бүр өвлөж авдаггүй болохоор аав маань гуталчны мэргэжил эзэмшсэн. Хэдэн сар үргэлжилсэн сүй тавьсны дараа аав, ээж хоёр маань нэгэнтээ гэр бүл болж, Энгиа хорооллын усан оргилуурын ойролцоох байшинд хайрын үүрээ хийхээр явсан. Яг есөн сарын дараа би энэ хорвоод ирээд өмнөд нутгийн ариун заншлын дагуу аавынхаа эмээ Концеттагийн нэрийг авсан. Би хэдий нялцгай настай ч үрчлээтсэн хар арьстай байсан ч үргэлж уйлдаг байсан. Бидэнд өлгийгүй болохоор өвөө минь намайг өдөржин тэвэрч, шөнө нь аав, ээж хоёртойгоо том орон дээр унтдаг байлаа. Ерөнхийдөө би маш муухай, тэвчихийн аргагүй байсан. Хэдэн сарын дараа тус улсад ажил ховор байгааг хараад аав маань Сардинид ажиллахаар шийдэв. Тэр нөгөө арал руу явахдаа ээжийгээ уйлж буй хүүхэд, хэвлийд нь өшиглөж буй өөр нэг амьтантай үлдээжээ.

Намайг хорин сартай байхад миний эгч Роза төрсөн. Энэ нэр нь түүний эхийн эмээгийнх байв. Концеттагаас ялгаатай нь Роза - миний ээжийн хэлснээр - үзэсгэлэнтэй, цагаан, ягаан өнгөтэй, хүрэн үс нь хоёр сайхан цэнхэр нүдээр чимэглэгдсэн эв найртай царайтай байсан: түүний нэр шиг цэцэг! Тэгтэл ээж Розаг тэврээд усан оргилуур руу очиход найзууд нь яаж тэс өөр охин төрүүлж болдог юм бэ гэж асуусан. - Энэ, Русина, тийм ээ, чи шар буурцаг байсан, харин нөгөө нь ... - Энэ нь, Росина, үзэсгэлэнтэй, харин нөгөө нь ... найзууд уруулаа ярвайв. Энэ хооронд би огцорсон биш ч гэсэн бурханд талархаж тэвчсэн зовлонгоо мэдэрсэн мэт тайван бус хэвээр байлаа.

Үлдсэн түүхийг ярихын тулд эхлээд би чамайг авга эгч Антониа, товчхондоо zì 'Ntuoia-тай танилцуулах ёстой. Тэр манай ээжийн эгч байсан, тэр хоёрын хооронд арван долоон жилийн зөрүү байсан. Тэр нүд рүү нь халтар үс унасан намхан махлаг эмэгтэй байв. Түүний хайхрамжгүй царай нь өөрөөсөө хөгшин мэт харагдах бөгөөд түүний

хоосон харцанд зөвхөн маш их доромжлол байв. Тэрээр хорин настайдаа, тэр үед гэрлэх насандаа бэлэвсэн, гурван настай хүүтэй Семпион хонгилд ажлаасаа буцаж ирсэн анхны үеэлтэйгээ гэрлэжээ. Энэ хүн, миний авга ах Микеле, авга ах Мичери нь намхан биетэй, хаан Витторио Эмануэле III-ийн плебей хуулбар шиг харагддаг, бараг хоёр метрийн өргөнтэй, хотын маш өвөрмөц гудамжинд өөрийн эзэмшдэг байшинд амьдардаг байв. Сайхан байшин байсан. Доод давхарт мужааны цех, голын том лангуутай, хоёр ханын шүүгээ, цүүц, цүүц, хайлуур, шнек, өөрийн хийсэн ширээний хөлийг дугуйлах токарь, нунтаглах дугуйтай байв. Онгоц, ир ирлэх зориулалттай, цавуу шингэрүүлэх тогоотой модон зуух, хаа сайгүй овоолсон банз, хананд бэхэлсэн хэдэн хөрөө, тах, ямааны эвэр, яст мэлхийн арьс зэрэг азын увидас, товчхондоо тэдгээр газрууд нь одоо зөвхөн дурсамжийн ертөнцөд багтдаг.

Модон шатаар нэгдүгээр давхарт гарахад тэр үеийн тансаг зэрэглэлийн шаазан вааран хавтантай хоёр өрөө, нагац ахын хийсэн буфер, буйдан, ширээ, нэг төрлийн ногооны олсоор нэхсэн хэдэн сандал байв. 8-р сарын дундуур гудамж руу харсан жижиг тагтнаас Асспентын цуваа сүм хийд рүү дээшлэх үед Мадоннагийн титэмтэй толгойд гараараа хүрч болно. Харин хоёрдугаар давхраас та Рокка Сальватеста-г харж, урд талд нь байшингийн завсарын ан цаваар далайн эрэгт хүрэх хүртлээ хөх тэнгэрийн цаана аажим аажмаар сунаж тогтсон уулсын үзэсгэлэнт газрыг биширч чадна. Хаврын сэрүүн, манангүй өдрүүдэд та тэнгэрийн хаяа дахь Вулканыг, дараа нь Липари, Стромболи болон бусад бүх арлуудыг харж болно: байгалийн үзвэр, гялалзсан олон өнгийн ил захидал.

Өөр нэг шат нь нэгдүгээр давхарт гарсан бөгөөд гал тогоо, унтлагын өрөө байсан бөгөөд эхний маш өргөн шат нь талханд зориулсан модон зуух, хоол хийх зориулалттай цутгамал нүүрсний зуухаар тоноглогдсон байв. Гэрийн хамгийн чухал ажлыг хийхэд ус зайлуулах хоолойтой

угаалтуургүй гал тогооны өрөөний эвгүй байдлыг эс тооцвол энэ нь үзэсгэлэнтэй байшин байсан нь эргэлзээгүй. Тэр үед зарим тохь тухыг төсөөлөхийн аргагүй хэвээр байв. Үнэн хэрэгтээ нийтийн усан оргилуураас усыг цайрын бункерт хийж, дараа нь хоёрдугаар давхарт аваачиж, аяга таваг угаах зориулалттай том терракотт сав руу цутгажээ. Угаалтуурт ус зайлуулах хоолой байхгүй тул савны усыг доод давхарт буцааж авчирч, бие засах газар руу шидэв. Эмэгтэй хүний хувьд энэ нь маш их ядаргаатай ажил байсан. Нагац эгч Антониа нөхрөө хүндэтгэн урьд өмнө нь идэж байсан тавагнаас, магадгүй загалмайлсан хүүгийнхээ хоолыг идэхээс өөр аргагүй болсон оройн хоолны үеэр хүний тэсвэр тэвчээрийн хязгаар хүртэл боол, гутамшигт байдал дээд цэгтээ хүрчээ. ижил зүйлийг давтан хэлсэн боловч надад энэ талаар тодорхой санах зүйл алга.

Мишээл авга ах харанхуй бүдүүлэг, тэнэг хүн шиг ажилсаг, зүрхний оронд элсэн чулуун алхтай байсан. Би түүний нүднээс бусдыг хайрлах энхрийлэл, өрөвдөх сэтгэлийг хэзээ ч харж байгаагүй. Хүүгээ харж байгаад нагац эгчээ гэртээ байлгаж, хоол унд бэлдэж, үйлчлэгчийн үүрэг гүйцэтгэж, үргэлж тийм, тийм, тийм гэж хэлдэг байсан. Тэр тагтан руу ч харж чадахгүй, тэгэхгүй бол асуудал гарах байсан ч бараг орой бүр ажил тараад найзуудтайгаа таверанд орж архи уудаг байв.

Тэр гэртээ харьсан, хөлс нь норж, дэргэд нь байх боломжгүй өмхий амьсгалтай байв. Харин нагац эгч нь тосон гэрлийн дэргэд түүнийг хоол ч идэлгүй шөнө дөл болтол хүлээсэн. Бяцхан хаан буцаж ирэхдээ - ихэнхдээ шатаар авирах хүч ч үгүй байсан - ядарч туйлдсан тэрээр тоостой ажлын вандан дээр өөрийгөө орхиж, шөнөжингөө сэрүүн байх болно. Антониа эгч бүх зүйлийг үл харгалзан түүнийг пальтооор хучиж, өглөө болтол түүний хажууд хайраар сууж байв. Ийнхүү он жилүүд өнгөрч, маш их сүсэг бишрэлийнхээ хариуд тэрээр төрөл төрөгсөдтэйгээ уулзахаар ч очиж чадахгүй байв. Тэр атаархсан, өчүүхэн, дарангуйлагч түүнийг гэрээсээ гарахаас сэргийлэхийн тулд

утас, сам, үсний хавчаар болон бусад зүйлийг худалдаж авахаар явав. Тэднийг хуримын ёслолд урихад авга ах Мишээл эцсийн мөч хүртэл гэртээ харьсангүй бөгөөд хамаатан садан нь нөхрөө хайж олох хүртэл Антониа эгч ганцаараа явж чадахгүй байв. Хааяа тэд түүнийг итгүүлж чадсан, зарим үед тэр цагтаа ирдэг байсан ч үдэшлэгийн дундуур алга болж, Антониа эгч урам хугаран, харамсаж, сэтгэлээр унасан байдалтай буцаж ирэв. Цаг хугацаа өнгөрөх тусам тэр гашуун, уйтгар гунигийг өөртөө хуримтлуулж, ганцаардмал байсан тул хэнд ч хэлэх боломжгүй болж, түүнийг долоо хоногоор тамлаж байсан аймшигтай толгой, шүдний өвчинд нэрвэгджээ.

Нэгэн удаа хөрш нь маш сайн, сүсэг бишрэлтэй, авга ах Микелийг дуудаж, эхнэрээ зовоосон бүх муу харьцсанд нь зэмлэж: - Чи ичээрэй - тэр түүн рүү хашгирав - эмэгтэй хүнийг ингэж зовж шаналахын тулд ... Антониа хэрэгтэй байна. Агаар ав, чи түүнийг гэртээ тусгаарлах шаардлагагүй, тэр бүх Христэд итгэгчдийн адил гадагшаа явах, цуглаанд явах, хамаатан садандаа очих ёстой. Хамгийн гол нь тэр зугаалах хэрэгтэй, тэгж л толгойны өвчин намдана... - хөрш хэсэг хэсэг завсарлаад үргэлжлүүлэн хэлэв: - Эндээс нэг цаг хүрэхгүй хугацааны дараа луусын замаар алхаж байна. Хэсэг газартай, дээвэр дороо гал тогоотой, зуны улиралд унтлагын өрөө болгон ашиглаж болох бага зэрэг чийгтэй өрөөтэй маш даруухан жижигхэн байшинтай. Энэ нутагт фундын ургамал, инжир, мандарин, зулзага, усан үзэм, алим, лийр, чидун, товчхондоо бурхнаас ирсэн сайн сайхан бүхэн бий.

Ахыгаа нас барсны дараа би нагац эгчийгээ харахаас өөр аргагүй болоод хөдөө аж ахуй эрхлэх боломжгүй болсон тул зарах бодол төрсөн. Та яагаад худалдаж авдаггүй юм бэ? Ингэснээр эхнэр тань сайхан агаар амьсгалах боломжтой болно... Мишээл авга эхэндээ эргэлзэж байсан ч дараа нь очиж үзэхээр очиж, худалдаж авна гэдэгт итгэлтэй байв. Богинохон хугацаанд гэрээ байгуулж, өмч нь өөрийнх болсон. Ийнхүү Витторио Эмануэль III-ийн дүр төрх улам бүр хашир,

урвагч Антониа эгчдээ санал болгов: - Чи инжир түүж, хатааж сурна. Хувцас угаах хэрэг гарвал голын эрэг дээр бууж унд, хоол хийх усаа элсэнд нүх ухаж цэвэршүүлж авна. - Бид хөдөө амьдарч байгаад тэтгэвэртээ гарч болно: Би мужаанаар ажиллана. Сан Базилио, Валланказа, Бадиавекчия, Пиано Вигна зэрэг ойролцоох тосгонд амьдардаг гэр бүлүүд. Өвлийн улиралд голын ус урсах үед эвгүй байх болно, гэхдээ би энэ саадыг даван туулах болно. Харин та хөдөө гадаа зугаалах болно. Антониа эгч харцаа доошлуулсаар дахин тушаалаа хийв: - *Сuomu tu voi, eu fazzu* - Таны хүссэнээр би хийнэ гэж хөөрхий охин дуулгавартай хариулав.

Хоёрдугаар бүлэг - Энэ ертөнцөөс гарах

1936 оны хаврын эхээр хөөрхий охин авга ах Мичеригийн хамт голын эргийн ойролцоох хөдөөгийн Кастрания руу нүүжээ. Бадиавеккиа, Сан Базилио, Валланказца зэрэг янз бүрийн тосгонд түүнийг одоо ч гэсэн бэлэн байгаа гэсэн мэдээлэл тархаж, хүмүүс түүнийг ажилд дуудсан. Тэр үед ширээ, цонх, хаалга, хувцасны шүүгээ хэрэгтэй болвол мужааныг дуудаж, гэртээ хүлээж авдаг заншил өнөө үед хачирхалтай байсан ч гэсэн байсан: тэд түүнд зориулж ажлын ширээ хийж, Тэд шаардлагатай модыг бэлэн болгосон. Авга ах Мишель багаж хэрэгслийг авчирч, ажил дуустал газар дээр нь үлджээ.

Тэд түүнийг мод огтол гэж дуудаж, хэдэн жил хатаана. Дараа нь модны их биеийг хананд суурилуулсан. Мужаан дээрээс хөрөө барьж, доороос нь туслахаа барив: "Serra serra mastro dascio che dumè fagimmo a cascìa" (Хөрөө эсвэл агуу мастер маргааш авдрыг хийцгээе).

Модны их биеийг хананд суурилуулсан. Тэд асар том хөрөө ашиглан самбар авч, цонх, ор, хувцасны шүүгээ барьжээ. Энэ ажлыг хийхийн тулд тэрээр 4 цагт босч, шуудай, зүү зүүгээ авав. Түүнийг гэртээ ирэхэд үйлчлүүлэгчид түүнд сонгинотой шинэ сүү, зүсэм талх санал болгов. Үд дунд нэг таваг гоймон, нэг хэсэг бяслаг. Бүрэнхий болоход тэр ажиллахаа больсон бөгөөд тэд Новарад ням гарагт төлбөрөө төлөхөөс өмнө эхний барьцаа болгон гар хийцийн талх өгсөн.

Хэдэн жил өнгөрч, хүү Туриллу өсч том болж, амьдралынхаа үлдсэн хугацааг хөдөө орон нутагт ганцаардмал өнгөрүүлэх бодолгүй байгаагаа шууд ойлгов. Тэрээр аавынхаа мэргэжлийг эзэмшсэн ч мэргэшиж, кабинетийн дарга болохыг хүсдэг байв. Тэрээр аавдаа түүнийг энэ урлагт суралцах боломжтой хот руу явуулахыг ятгаж чадсан. Тэрээр Катания руу нүүж, хоёр жил дагалдан суралцсаны дараа маш сайн болж, тэр ажлыг хийхэд бэлэн гэдгээ мэдэрч, арван есөн настай байсан тул гэр бүлээ бий болгох цаг нь болсон гэж бодсон. Тэрээр олон жилийн турш хоньчны охинтой танилцаж, гэрлэхээр шийдсэн боловч хүүгээ өөрийн кастын эмэгтэйтэй гэрлэхийг хүссэн авга ах Мичеригийн хүсэлд нийцэхгүй байв. Тэр үед үнэхээр гайхалтай байсан, гэхдээ энэ нь иймэрхүү байсан: дархан хоньчны охинтой гэрлэх нь нэр төрийг гутаан доромжилж байв. Аав хүү хоёрын хооронд гэнэтийн томоохон зөрчилдөөн үүсч, Туриллу аав, хойд эхээсээ салахыг түлхэв. Тэрээр шинэ гэр бүлийнхээ хамт тус улсыг орхин Комод нүүж, ажлынхаа ачаар баяжсан.

Авга ах нар хүүхэдгүй байсан тул Туриллуг явснаар тэд ганцаараа үлдэв. Энэ тусгаарлалтаас хамгийн их зовж шаналсан хүн бол Антониа эгч байсан бөгөөд түүний эргэн тойронд шувууд, ялаа, шумуултай өдөржин ярилцаж байв. Хөдөөгийн тэр агуйд хэнтэй ч юм ярих боломж байгаагүй. Зөвхөн Христийн Мэндэлсний Баяр, Улаан өндөгний баяр эсвэл 8-р сарын дундуур Мадонна Ассунтагийн баяр гэх мэт чухал баяруудыг тохиолдуулан тэр хотод очиж ээжтэй минь уулзах боломжтой болсон. Ийм зочлох үеэрээ түүний биеийн байдлын талаар удтал гомдоллосны эцэст тэрээр эгчдээ гэрлэхийг санал болгов: - Эрхэм Тереза, чамд хоёр бяцхан охинтой харьцах асуудал хэтэрхий их байгааг би анзаарлаа. Концеттаг надад даатга. Бяцхан хүнд өөрийгөө зориулахад илүү чөлөөтэй. Би түүнийг хөдөө гадаа аваачиж, агаар сайханд нь сайн сайхныг өгье - Ээж маань эхэндээ эргэлзэж байсан ч үргэлжийнх шигээ амархан болзолтой зан авирыг нь өгөөд эгчийнхээ хатуухан хэлсний дараа зөвшөөрөв.

Миний хувьд сорилт эхэлсэн. 1938 оны зун эхэлж, би хоёр настай байтал нагац эгч маань ирж аваачсан. Даавуун цүнхэнд би цамц, хоёр дотуур өмд хийж, юу ч мэдэхгүй гэрээсээ гарлаа. Би маш жаахан байсан болохоор тэр өдөр миний Via Crucis эхэлнэ гэдгийг ойлгосонгүй. Бид луусын зам дагуу явсаар хагас цаг юм уу түүнээс дээш хугацааны дараа Кастрангиа (Кассандра!) гэх тийм ч сэтгэл хөдөлгөмгүй нэртэй энэ ганц газар ирсэн нь гай зовлонг урьдчилан таамаглах мэт, товчхондоо энэ нэр аль хэдийн бүхэл бүтэн төлөвлөгөө байсан ч гэсэн. Би тэр үед үүнийг ойлгож чадаагүй. Нөхөр нь намайг эхэндээ сайхан хүлээж авдаг байсан, нагац эгч маань надад таалагдахын тулд хааяа нэг чихэр авч өгдөг байсан бөгөөд Новарад ээж дээр очихоор дагалдан явахдаа би гэртээ харьсан нь дээр гэж байнга хэлдэг байсан. ганцаараа байсан түүнтэй хамт өсч, тэр миний ээж болно. Би дуулгавартай байхаас өөр юу ч хийж чадсангүй.

Энэ хооронд аав маань Сардиниас буцаж ирээд, ээжийг жирэмслэхэд хангалттай долоо хоног үлдэж, дахин явсан. Энэ бол 1939 он бөгөөд дараа жил нь Антоньетта мэндэлжээ. Нагац эгч Антониа намайг ээжтэй уулзахаар Новарад аваачиж, эгчтэйгээ анх уулзсаныг би одоо ч бүрхэг санаж байна. Би гэртээ үлдэж бяцхан Антониеттаг тэврүүлэхийг хүссэн боловч нагац эгч маань миний амьдралыг улам бүр удирдаж, цэрэг шиг хатуу ширүүн надад: - Гэртээ Турнемму, би чамайг сайхан зүйл болгоё - (Гэртээ харьцгаая), Би чамд сайхан хүүхэлдэй хийх болно).

Биднийг хашаанд ирэхэд тэр миний гарт улаанаар будсан аймшигтай нүдтэй чихмэл "кауситта" тавив. Би айсан. Энэ бол би Новарад өвөө, ээж рүүгээ буцаж очихыг хүссэндээ үргэлж уйлж байсан үе байсан ч Антониа авга ахыг итгүүлэх арга байсангүй: түүний зүрх сэтгэл нь чулуурч, миний гомдол болгонд дүлий байв. Эхний гурван жилд бид Кастрангиа дахь хөдөөний байшинд олон цагийг өнгөрөөсөн бөгөөд тэнд амьд сүнс байдаггүй, энд тэнд тархсан байшинд амрагчдыг харах нь ховор байв.

Ням гарагт бид тосгон руу явсан бөгөөд би ээж, дүү нар, ээжийн өвөө дээрээ очсон. Өвөө сахалтай сайхан хүн байсан. Хааяа нэг үнэрлэдэг хөөрөг авч явсан. Өвлийн улиралд тэр намайг нөмрөгдөө оруулаад талбай руу аваачиж амттан авч, эмнэлгийн дээд талд байрлах "Ссианкадитта" таверанд дарс амталдаг байв. Орой нь бид Кастрангиа руу буцаж ирэв.

Зарим орой нагац ах хамтлагийнхантайгаа бэлтгэл хийхээр явж, тромбон тоглоод, дараа нь таверанд архи ууж зогсоод хөдөө нутаг руугаа буцдаг байв. Castrangia-аас 500 метрийн зайд тэрээр "Concettina, 'ntoia..." гэж дуудаж эхлэв. Энэ хооронд нагац эгч гэртээ ус халаах вааран сав бэлдсэн байв. Хоол хийж дуустал тэр дарсыг нь хаяхын тулд нэг шанага буцалж буй ус асгав. Төмөр хайруулын тавган дээр авга эгч гоймон амтлахын тулд улаан лоольтой сонгино бэлдсэн. Сонгино дутуу болтол бөөлжихөд хүргэв. "Идээрэй, эс бөгөөс оосорыг нь аваад цогцсыг чинь өгнө...".

Тэр үед Венеци гаралтай эмэгтэй Сан Базилиогийн эх баригч байв. Өвлийн улиралд гол үерт автсан үед авга ах Микеле түүнийг мөрөн дээрээ (цианкалея) авч явж, Новара дахь эмийн санд худалдан авалт хийжээ. Тэр гэртээ зогсоод "Антониа, түүнд алчуураа өг, хүйтэн байна" гэж хэлэв. Хөөрхий нагац эгчээ Мишээлийн амраг гэж ойлгосон эсэхийг мэдэхгүй юм.

Би одоо таван настай, хөдөө ганцаардмал, хэнтэй ч хэлэлгүй зэрлэг амьтан шиг болчихсон байлаа. Би бүх хүнээс ичиж байсан. Новарад очиход би хүмүүсээс айсандаа нуугдаж байсан. Хөршүүд энэ өөрчлөлтийг ойлгосон тул нагац ах нартаа намайг цэцэрлэгт явуулахыг зөвлөв. Азаар авга ах нар итгэсэн. Тэгээд нэг өглөө нагац эгч маань авга ах Мишээлийг над руу жигнэмэг авч өгөхөөр явуулж, эмээгийн өгсөн цагаан сүрэл сагсанд хийв. Жигнэмэгтэй хамт тэр шинэ өндөг тавьсан. Тэр намайг тосгоны сүмийн ойролцоох цэцэрлэгт дагалдан

явсан. Гэлэнмаа намайг угтан авахаар хаалга онгойлгоход би орилж эхлэв. Би айсандаа сагсыг шалан дээр шидэхэд өндөг хагарч, шалан дээр шороо үлдэв. Нагац эгч намайг чанга цохиж шийтгэж, гэртээ авчрав. Тиймээс цэцэрлэгт орсон анхны өдөр маань бас сүүлийн өдөр болсон.

Намайг дөрвөн настай байхаас нагац ах маань: - Концеттина, Новарад очиж, толгойн өвчин намдаах эм авч өгөөч. Би луусын зам дагуу яг л гарам шиг гүйж, Греко хорооллыг дайран өнгөрч, заримдаа усан оргилуурын дэргэд зогсоод цангаагаа тайлж, "ду Сурчитту" эмийн санд ирлээ. Эмийн санч тэр гайхаж, найз нартаа би богино хугацаанд Новара руу аянга цахих мэт явлаа гэж хэлэв. Таван настайдаа холын хамаатан садангаар намайг Барселон руу аваачсан. Тэнд би анх удаагаа маш их гайхаж, сонссон ... радио! Бид бас нэг дэлгүүр орж вандуйн өнгөтэй даавуу авлаа. Худалдааны туслах санал болгов: - Мөн малгай, цагаан ороолт худалдаж аваарай. Эцэст нь тэд итгэлтэй болж, дэлгүүрийн худалдагч гялалзсан цэнхэр, цайвар цэнхэр торгоны хоёр хаягдал үнэгүй өгчээ. Маргааш нь бид хэд хоногийн дотор хувцсаа урласан ээжид даавуу авч өгсөн. Ням гарагт би Новарагийн маркиз, баронуудын охид шиг санагдсан.

1941 оны өвөл, дайны ид дунд Сардинид ажлаа дуусгаад аав маань нэг найзтайгаа хойд зүгийн хотоос баялгаа хайж, хуучин ажилдаа гуталчин хийхээр шийдэв. Агаарт ээж аавтайгаа нийлэхийг хүссэн мэдрэмж төрж, энэ нь намайг маш ихээр зовоож байсан тул нэг өдөр би түүний орон доогуур мөлхөж, хувцасаа тайлж, нагац эгч минь байсан тул хоёр будаа, яр будаа, ирээдүйн хөхний толгойг ажиглав. намайг хэзээ ч угаагаагүй. Тэд надаас тэднийг хүчирхийлж авсан. Би өөрийгөө гэмтээсэн тул цус харснаа санаж байна. Би өдөр шөнөгүй хэрэгтэй байсан даавуун цамц, дараа нь даашинзаа буцааж өмсөж, хэн ч анзаарсангүй.

Явахаасаа өмнө ээж нь хөөрхий ганцаараа үлдсэн тул өвөөгийн гэрээс эмх цэгцтэй гарах гэж оролдов. Тэр үед ноёдын бүрэн эрх байсан цахилгаан гэрэл суурилуулах талаар бодсон. Өмнө нь "у лусу"-г тостой хамт хэрэглэдэг байсан. Авга ах Микелийн сэтгэлийг зовоожээ: хэд хоногийн дараа тэр цахилгаанчин руу ээлжлэн залгаж, гэрт нь гэрэл тавихыг даалгасан тул тосгонд очиход би ч бас эгц модон шатан дээр бага зэрэг гэрэлтэв. Би жорлонд (латреа) ороход лабораторийнх нь арын давхарт байдаг энгийн цоорхойд ороход авга ах маань хүсэлт гаргавал бэлэн байлгахын тулд үргэлж авсуудыг овоолсон байдаг.

1942 оны 3-р сарын 1-ний өглөө би цайвар цэнхэр ханцуйтай цэнхэр торго хувцас өмсөж, авга ах, өвөө Торе нарын хамт ээж болон түүний дүү нарыг дагуулан Сан-Себастиано дахь Пьяцца дахь шуудангийн газар, өөрөөр хэлбэл, тийм ээ. автобус нь тэднийг Виглиаторе галт тэрэгний буудал руу хүргэж өгөх болно. Түүний 4 настай эгч Роза дээшээ явахыг хүсээгүй бөгөөд авга ах нь түүнийг итгүүлэхийн тулд түүнд: - Чи дээш гарахгүй бол өвдөнө - (би чамайг хоёр удаа шаналах болно).

Би хамгийн том нь нагац эгчийнхээ нөлөөнд автсангүй, Новарад үлдсэн. Би уйлахаа больж чадсангүй. Би өвөөгийнхөө өвөрт тайтгарлыг эрэлхийлсэн. Тэр ч бас ганцаараа үлдсэн бөгөөд тэр өдөр би түүнтэй хамт байхын тулд хамт байсан. Хорин хоногийн дараа ээжээс аялал амжилттай болсон тухай анхны захидал ирэв. Аав нь түүнд устай, хийн зуухтай тохилог байр олж өгсөн нь түүнд шинэ зүйл байв. Түүхийг үргэлжлүүлбэл, ирснийхээ маргааш нь үсчингээ гэртээ дуудаж, загварлаг үс засалт хийлгэжээ. Тосгонд бараг бүх эмэгтэйчүүд урт үсээ гантгаар өмсдөг байв. Товчхондоо, ээж минь амьдралдаа анх удаа баярлаж, сэтгэл хангалуун байсан. Өгүүллэгийнхээ төгсгөлд тэр намайг нагац эгчдээ санал болгов. Тэр миний Castrangia дахь зовлонг төсөөлөөгүй нь лавтай.

Биднийг явсны маргааш нь Антониа эгч намайг хөдөө дагуулж очоод нөхөртөө надад яаж бичихийг зааж өгөхийн тулд нэгдүгээр ангийн ном авч өгөөч, тэгвэл би нэгдүгээр ангид биш 10-р сард хоёрдугаар ангид орно. Хөөрхий би: Би дахиж тоглож чадахгүй байсан ч дуудлага худалдаа, тоо бичихэд цаг заваа зориулах хэрэгтэй болсон. Багш хааяадаа багшилж байсан Сан Базилио хотоос буцах замдаа Кастрангиягаар дайран өнгөрдөг байв. Түүнийг Мария гэдэг бөгөөд нагац эгчийнхээ мэддэг ахмадын охин байв. Тэр түүнд нэг аяга ус санал болгов. Энэ хооронд би түүнд дэвтрээ үзүүлэхэд тэр намайг энхрийллээ. Тэр цүнхнээсээ улаан харандаа гаргаж ирээд “Сайн байна” гэж бичжээ. Өөрийгөө магтахыг харах ямар их баяр баясгалан, ямар их аз жаргал, миний хувьд ер бусын юм. Өдөр бүр би улам гунигтай болж, намайг аавын нагац ах, эмээ өвөө дээрээ аваач гэж гуйсан боловч нагац эгч шаардлагагүй гэж хэлсэн.

Намайг яаж эмчилж, хооллож байгааг минь хэлж магадгүй гэж айсан. Үнэн хэрэгтээ өсч хөгжих ёстой бяцхан охины хоол хангалтгүй байсан: өглөө нь тэд надад бяслагтай хатуу талх, үд дунд улаан лооль, хоёр чидунтай салат өглөө. Орой нь нөхөр нь тэнд байх үед авга эгч Антониа түүхий сонгино дээр үндэслэсэн соустай гоймон чанаж байв. Тэгээд идээгүй бол маш их зодох эрсдэлтэй байсан. Төрөл бүрийн хувьд зарим орой гоймон, шош эсвэл зөөлөн, зөөлөн полента чанаж болгосон. Зөвхөн Христийн Мэндэлсний Баяр, Шинэ жил, багт наадам, Улаан өндөгний баяраар тэд тахиа, туулай алсан. 1-р сард тэд халуун ногоотой салями, гахайн өөх олж авсан гахайг алж, харин дусал дусал дуслаар идэх хэрэгтэй болсон. Хааяа нэг ням гаригт авга ах маань одоо бодоход л дургүй хүрмээр юм, эсвэл яншуйны мөчир дээр гэдэс нь эргэлдэж, дараа нь шарсан хуушуур худалдаж авдаг байсан. Тэд бүгд хямдхан хоол байсан, учир нь тэднийхээр бол бид өвөө, эмээ нар шиг үрэлгэн байж болохгүй гэж тэд надад давтан хэлэв: - Харж байна уу, дандаа тогоо дүүрэн зайдас, загастай, идэж уудаг. Бид тэдгээр хүмүүсээс хол байх ёстой гэж тэд хэлэв. Бусад хамаатан садан намайг

тивд ээж, аавтайгаа нийлэхийг шаардах вий гэж авга ах нар айж байсан. Тэд намайг үзэн ядах гэж маш их хичээсэн тул заримдаа тэдэнтэй уулзахдаа би тэднийг харахгүйн тулд нүдээ дардаг байсан.

Есдүгээр сар ирж, хоёрдугаар ангид элсэлтийн шалгалт өгөх шаардлагатай болсон. Нагац ах нар намайг тосгонд аваачиж, жижүүр, хоёрдугаар ангид орох багш, шалгалтын комиссын багштай зөвлөлдсөн. Тэд бүгд намайг дэвшихийн тулд өндөг авчирсан. Би тэр хүмүүстэй хэзээ ч харьцаж байгаагүй, ангид бэхний савтай хоёр хүний суудалтай хэд хэдэн модон ширээ байсан. Надтай хамт бусад охид нөхөн сэргээх шалгалт өгч байсан. Тэд намайг самбар дээр нэмэх, хасах бодлого бодохыг надад өгсөн. Бэхний сав, самбар хоёулаа миний хувьд цоо шинэ зүйл байсан. Би айдас, ичсэндээ навч шиг чичирч, үйлдлүүдийг яаж шийдэхээ мэдэхгүй байсан, учир нь Антониа эгч надад нэгээс арав хүртэлх тоог л зааж өгсөн юм. Дараа нь тэд намайг тэмдэглэлийн дэвтэрт бага зэрэг бодсон өгүүлбэр бичихийг хүссэн ч би хаанаас эхлэхээ мэдэхгүй байв. Эдгээр замбараагүй байдал дууссаны дараа жижүүр намайг гэрт хүргэж өглөө. Нагац эгч түүнээс шалгалт хэрхэн явсныг асуухад жижүүр нь тийм ч сайн болоогүй, гэхдээ эцсийн дүгнэлтийг багш нар гаргана гэж хариулав.

Гайхалтай нь эерэг үр дүн гарч, би хоёрдугаар ангид элссэн: Би сургуульд явахад бэлэн байсан ч хормогчны асуудал гарч ирэв. Авга ах Мишээл өмнөх өдөр нь дэлгүүрт очоод хар даавууны үлдэгдэл худалдаж авав. Антониа эгч нэг өдрийн дотор дүрэмт хувцсаа надад зориулж хийсэн. Хавтас худалдаж авахад илүү их мөнгө хэрэгтэй байсан. Нагац ах нар маань мөнгөтэй байсан ч хуримтлалд улайрч байсан тул харамч хүн чадах бүхнээ хийж, надад цонхны хавчаартай фанер хавтас хийж өгсөн. Тэд надад үзэг ч авч өгөөгүй. Нагац ах маань үзүүрт нь үзүүртэй нимгэн модоор хийсэн. Тэд хоёр дэвтэр, харандаагаа сольж чадаагүй тул худалдаж авсан. 1942 оны 10-р сарын 1-нд нагац эгч намайг дагуулан сургуульд явсан. Эхлээд тэр намайг

ангиас гадуур байсан тул сургуулиас шаардаж байсан төрсний гэрчилгээ авахаар подестада очив. Багш маань намайг элэгсэг дотноор угтан авч байсан ч аавынхаа гоймонгийн үйлдвэрт хүүхэд байхдаа осолд орсны улмаас баруун гарынхаа оронд резинэн протез хийлгэсэн ч юм уу би түүнээс айж байсан. Надад урд эгнээнд суудал оноов. Өмнөх жил намайг хараагүй шинэ хамтрагчид маань миний байгаа байдлыг сонирхож, өөр хоорондоо бувтнаж: - Энэ яагаад өвчин үүсгээд байна вэ? - (Энэ туранхай бяцхан охин хэн бэ?). Би маш их айж, ичиж, ам нээж чадахгүй, багшийн надаас хайраар асуусан асуултад ч хариулсангүй.

Би зэрлэг хүүхэд байсан болохоор гадагшаа шээх гэж гуйх зориг байгаагүй, нэг удаа шээсэн. Тэгээд гэртээ ирэхэд нагац эгч намайг зодчихлоо, миний даашиныг маргааш нь ч гэсэн хатахгүй болохоор нь угаана. Өдөр хоног өнгөрч, тэр болгонд нэг л зүйл давтагдсаар л. Өдрийн дундуур мэдсэн багш намайг жорлонд оруулсан ч хааяа мартаад би өөрөө өөртөө буцаагаад авчихдаг. Ангийнхан маань намайг үл тоомсорлож, тахал өвчнөөр өвчилсөн юм шиг надаас зайлсхийж, надтай нөхөрлөх гэж оролдсон ч үгүй.

Тэд тосгонд танилцсан болохоор бие биенээ мэддэг байсан бол би хөдөө гэрт очихын тулд бараг нэг цаг алхаж байсан тул тэдэнтэй найзлах боломж байгаагүй. Авга ах нар ням гаригт л хотод ирж найзуудтайгаа уулзаж, тэдэнтэй нэг шил дарсны өмнө аз жаргалтай хэдэн цагийг өнгөрөөдөг. Гэвч нагац эгч нь нөхрийнхөө ажлын захиалгыг авахын тулд ихэнхдээ гэртээ үлддэг байв. Би зургаан настайдаа өгсөх луусын урт замаар алхсан. Замын хагаст би багшид өргөхөөр навчаар хүрээлэгдсэн нил цэцэг түүж зогслоо.

Би ядарсан сургууль дээр ирлээ. Үд дундын дараа би царцаан дүлий жиргээ, төөнөсөн нарны туяанд амьд сүнстэй тааралгүйгээр хөдөө буцаж ирлээ.

Би тэр хонгилд өөрийгөө түгжиж, нагац эгч маань надад улам хатуу хандах болсон тэрхүү тайван бус уур амьсгалд өөрийгөө төсөөлөхийн тулд ганцаараа үлдэв. Авга ах ажлаа дуусаад л бараг л дандаа зоогийн газрын дэргэд зогсоод шөнө орой гэртээ харьж, дандаа согтуу ирдэг байв. Заримдаа ердийнхөөсөө илүү зальтай, тэр төөрч, гэртээ харьдаггүй. Авга эгч болон хөршүүд нь шөнө дунд дэнлүүний гэрлээр горхины дагуу түүнийг хайж явав. Тэд түүнийг газар унасан байхыг олж хараад гэртээ харихыг ятгав.

Энэ хооронд би сургуульд сайн зүйл хийж чадаагүй. Нэгдүгээр улирлын төгсгөлд багш тайлангийн хуудсыг тарааж, дараа нь фашист тэмдэгтэй, харамсалтай нь бүх хичээлүүд хангалтгүй байсан: миний тайлангийн хуудас ангийн хамгийн ядуу нь байсан. Нагац эгчдээ урам өгөхийн тулд бусад тайлангийн хуудас ч бас минийх шиг байна гэж хэлээд авга эгч өгөөш авах шахсан. Тэгээд өдрөөс өдөрт бие даан зоригжиж, ангидаа ангийнхаа хэдэн хүүхэдтэй нөхөрлөхийг хичээдэг болсон. Би тэдэнтэй ойртохыг хүссэн ч тэдний нүдэнд би хөдөөний ядуу охин байсан болохоор ч тэр үү, намайг ярианаас нь хасав.

Гуравдугаар бүлэг - Элсэн дээрх тоглоомууд

Кастрангияд ганцаардмал өнгөрүүлсэн жилүүдэд цаг хугацаа өнгөрөөгүй, учир нь таны хийж чадах цорын ганц зүйл бол өдөржингөө шувуудын жиргээг сонсох, зуны улиралд сирокко далайгаас мөлхөх үед царцаан дүлий жиргээг сонсох явдал байв. голын зигзаг зам дагуу хөндийг галд шатаа. Хөдөөний амьтад миний найзууд байсан. Тиймээс би цаг хугацаагаа уран зөгнөлд зарцуулсан. Тэнгэрийн цаанаас эсвэл модны мөчир дунд харагдах дүрсүүдээс эхлээд би өөрийн гэсэн ертөнцийг бүтээсэн: ярьдаг зэрлэг амьтад, Толгойн хадны ирмэг дээр жагсаасан баатрууд, дараа нь ид шидийн хүч Би тэднийг унагаж, айдаст автан устгагдахыг нь харсан. Дараа нь би хад чулууг луу болгон хувиргаж, уулнаас гэнэт салж, өндөрт нисч, хөдөө орон даяар айдас түгшүүр төрүүлэв. Нисдэг завь болсон үүлсийг би хувиргаж, ээж, эгч нар минь намайг хүлээж байсан алс холын далайгаас цааш явахыг бодон тэнгэрт аялав. Гол горхины уснаас гарч ирэн, том амьтан болон хувирах хүртлээ хавчигнаж ургамлыг нь үндсээр нь салгаж авав.

Заримдаа би авга эгч Антониагийн таагүй царайг санадаг байв. Тэр намайг хайрлаагүй, тэр надад хайргүй, би ч түүнийг үзэн яддаг: ээж намайг эгчдээ даатгасан ч хэзээ нэгэн цагт намайг ирж авна гэж амласан: ийм учраас би ихэвчлэн модонд авирдаг байсан. Аавын хамт

цагаан морины нуруун дээр ирэхийг нь харна гэж найдаж тэнгэрийн хаяа гүйлгэн харав. Ойролцоох Сан Базилио, Валланказца тосгонд эрчүүд бүгд явсан. Зөвхөн эмэгтэйчүүд, хүүхдүүд, хэдэн хөгшин хүмүүс үлдсэн. Тэд амьдрал бараг хүрч чаддаггүй чимээгүй тосгонууд байв. Цаг хугацаа зогсч, бүх зүйл өөрчлөгдөнө, нэг л өдөр дайн дуусмагц соёл иргэншил тарж бутарсан, үхсэн, чичирсэн байшинд ялалт байгуулна гэдэгт итгэж байв. Найз нөхөдтэй болмоор байна, би ганцаараа, хаягдсан биш гэдгээ мэдэж, хамгаалагдах боломжтой, энэ эсвэл тэр хүний гэрт хоргодох боломжтой гэдгээ мэдэхийг хүсч байна. Би гэр бүлгүй, аав, ээж хоёр далайн эсрэг эрэгт, тэр хязгааргүй цэнхэрийн цаад талд, бид хоёрын хооронд өндөр, давшгүй уул мэт байдаг гэж хэлэх эрх ч надад байгаагүй. Харин ч надтай харьцсан нагац эгчтэйгээ амьдрахаас өөр аргагүй болсон. Энэ тухай бодоод түүнийг гарч ирэхийг хараад тэр чанга, харгис хоолойгоор намайг уурлуулсан. Орилж хашгирах, доромжлох, доромжлох дуу хоолой.

Амьтад хүртэл түүний хоолойноос айж байв. Нөхөртэйгээ л хамт сүлдийг нь доошлуулж, хоолойных нь дуу бүрэн өөрчлөгдөж, хонины махлах болон хувирав. Бяцхан охин эргэн тойронд юу болж байгааг ойлгох чадваргүй гэж нагац эгч бодов. Би бүх зүйлийг ойлгоод зогсохгүй, чимээгүй, идэвхгүй байсангүй. Энэ бол байнгын тулаан байсан. Эцэс төгсгөлгүй, ядаргаатай тэмцэл. Хааяа би ирээдүйнхээ тухай боддог байсан: тэр хөгшин, арчаагүй, би залуу, хүчтэй байсан, гэхдээ би түүнд муу хандахгүй байх байсан, энэ нь миний төрөлхийн нэг хэсэг биш байсан.

Заримдаа би голын эрэгт ойртож, хувцас угаах, угаах гэж байгаа хүмүүсийг олж хардаг, өөрөөр хэлбэл тэд даавуу, хөнжлөө угааж, эхлээд үнсэнд норгож байсан. Эсвэл хонины ноосыг хяргаж дуусаад ирээд наранд хатаагаад цайруулж, орны гудас чихдэг байсан. Би эрэг дээрх чулуунуудын хооронд үлдсэн хайрсыг цуглуулж, өөдөс хүүхэлдэйгээ тэдэнтэй хамт хувцаслав. Би юу хийхээ мэдэхгүй байтал голын эрэг

дээрх чулуунуудыг өргөж хавч хайж эхлэв, сарвуугаараа хуруугаа чимхэхээс зайлсхийхийн тулд хуруугаараа толгой дээгүүрээ чадварлаг зүүв. Би тэднийг гэртээ аваачиж, орой нь нагац эгч гал асаахад би шарж идэв: миний хувьд энэ бол онцгой оройн хоол байсан. Заримдаа хавчны оронд чулууг өргөмөгц айсан жижиг мэлхийнүүд босоо үсрэлтээр дээшээ харваж, намайг айдаст автуулж байлаа. Би тэднийг миний тоглоомын найзууд гэж бодож, заримдаа бүр шөнөжин харанхуйд ганцааранг нь орхиод явах болсондоо харамсдаг. Орой гэртээ харихдаа хөндийд үүссэн цуурайг далимдуулан авга ах Мишээл рүү чангаар дуудлаа. Заримдаа зун Скардиногийн гэр бүл хөндийд байдаг байшинд амьдардаг байсан бол би тэдэнтэй уулзахаар очдог байсан. Би ах дүүсийн хамгийн бага нь болох Мимматай тоглосон.

Goofy хүүхэлдэйд зориулж сандал, ширээ хийдэг байсан. Хэдэн цагийг хамт өнгөрөөх ямар сайхан байсан бэ. Өглөө голын нөгөө эрэгт сүүгээ авахаар очиход над руу залгасан. Тэд дүүргэх хувинтай байсан тул "Концеттина" түүнийг саахдаа сэтгэл хангалуун байв. Үхрийн эзэн Микка а Капеллиа намайг өрөвдөж, хагас аяга өгөв. Нагац эгчийнхээ гэрт бид жилд хоёр удаа сүү хардаг: тэр жигнэмэг хийх үед, Улаан өндөгний баярын үеэр өнгөт цагирагтай өндөгтэй тагтаа бэлтгэх үед. Сүүг буцалгах үед би сүүг нь хамгийн сүүлийн хэсэг болгон нь шүүрсэн. Хөдөөгийн байшингийн өрөөнд адууны үсийг Новарад үлдээсэн тул ор гэж нэрлэж болох авга ахын ор байв. Би зөвхөн хуучин цэргийн хөнжилтэй, тослог, элэгдэлд орсон сүрэл гудас дээр унтах хэрэгтэй болсон. Өдөртөө ч дотуур өмдгүй өмсдөг байсан даавуун цамцтай орондоо орлоо. Орой болгон зовсон ханиадыг үгээр хэлэхийн аргагүй. Бороо ороход дээвэр дээрээс нэвчсэн усыг цуглуулахын тулд сав байрлуулах шаардлагатай болдог. Хэрэв би шөнө шээх шаардлагатай бол гэрээсээ гараад гишгүүрийн ойролцоо хийх ёстой байв. Би яагаад мөрөөдөж байгаагаа, сүрлэн гудсан дээр хийж байгаагаа ойлгохгүй бол өглөө нь би бас их зодох байсан. Нагац эгч Антониа ч мөн адил өдрийн

турш өмсдөг цамцаа өмсөн унтсан бол авга ах Мишээл яг л ээжийнхээ өмссөн шиг муруйсан байв.

Унтах ёслол нь ердийн зан үйлийн дагуу явагдсан: эхлээд би орондоо оров, дараа нь нагац эгчийнхээ ээлж ирлээ, дараа нь авга ах өмд, судалтай даавуун дотуур хувцсаа тайлав. Өдрийн цагаар өмссөн нэлээд сул цамцаараа орон руугаа очин хананд наасан ширээн дээр тавьсан дэнлүүгээ унтраав. Залхуу зантай би ямар ч байсан харахгүй юм шиг дүр эсгэж, шагайв: тэр дөлийг унтраахаар бөхийлгөхөд би түүний дүрсийг хананд наасан, хятад сүүдэр шиг унжуулан унжуулсан байхыг харав. - Өө, ямар сайхан юм бэ! – гэж тэр, уусан бүх дарс нь түүнийг маш халуун болгосон тул тэр хэлэв. Тэдний орны дэргэд хоёр малгай, өөрөөр хэлбэл хатаасан инжир хадгалдаг хоёр том таягтай сагс байв. Тэд бохир, тослог өөдөсөөр бүрхэж, дээр нь авга ахын цэвэр дотуур хувцас байв. Орны дэргэдэх хайрцагт тэд талх, өвөл сургуульд явахад толгойд минь ороосон ороолт, дотуур хувцас, нагац эгчийнхээ юмыг хадгалдаг байсан. Би эдгээрийг зөвхөн ням гарагт Новарад цугларахад л ашигладаг байсан. Манай нагац ах нар хөдөө явахад хэрэггүй хувцас өмсдөг юм байна гээд л.

Нэгдүгээр сард тэд гахайг устгасан. Тэд хэдэн хиам бэлтгэж, гахайн өөхийг давсалсан. Чанасан хөлийг гахайн өөхөнд дүрсэн терракотта саванд хадгалсан. Урьд нь идэж болохгүй байсан тул 5-р сард ихэвчлэн шинэ шоштой хамт иддэг байв. Нэг удаа 4-р сар болж, би маш их өлсөж, талхтай юу идэхээ мэдэхгүй байсан тул нагац эгчээсээ асуусан. Нагац эгч намайг солиорчихлоо гэж хашгирч эхлэв. Нэг өдөр би сургуулиасаа буцаж байхдаа луусын зам дагуу Офелия эгчтэй нь таарав. Тэд ээжийгээ алдаж, аавынхаа хамт Францаас буцаж иржээ.

Тэд надаас хамаагүй цонхийсон байсан, би тэднийг өрөвдөөд: Миний амьдардаг газар орж ир, энэ үед нагац эгч ус аваад явж байна, зууханд хоолтой тогоо байна, үүнийг аваарай, хоолло, гэхдээ хоолло. Хэнд ч юу ч хэлэхгүй.- Тэд надад талархал илэрхийлж, өлссөндөө хөтлөгдөн

миний зөвлөгөөг эргэлзэлгүйгээр дагасан. Тавдугаар сард нагац нар буурцаг чанаж дуусаад гахайн хөлийг авахаар явж, оронд нь зөвхөн гахайн өөхтэй тогоо олжээ: угаасаа намайг гэж бодоод, намайг мөнгө төлөх гэж олон хоног өөдөөс догдолж байсан. Тэр үед би маш их бахархаж байсан, учир нь би анх удаа тэдний шуналын эсрэг агуу тулаанд ялсан мэт сайхан мэдрэмжийг мэдэрсэн. Ариун цэврийн шаардлага хангаагүйн улмаас бөөс байшин даяар түгшүүргүйгээр захирч байв. Тэд шөнө хүзүүг минь хатгаж, авга эгч минь бөөс цусыг минь сорохгүйн тулд орой бүр чидун жимсний тосоор тосолдог байв. Өглөө миний хүзүү будсан юм шиг харагдсан. Би ч гэсэн нагац эгч шигээ толгойгоо угааж дасаагүй бөөстэй байсан. Харин нагац эгч үсийг минь буржгар, үсийг нь ус, элсэн чихэрээр тосолж янзалж өгдөг байсан.

Манай ангийнхан харин дандаа цэвэрхэн байсан. Тэдний хамгийн ядуу нь ч над шиг халтар байгаагүй. Багш ч намайг бүх хүнээс холдуулж эцсийн ширээ рүү шахан гадуурхах ажилд хувь нэмрээ оруулсан. Миний бие үгээр илэрхийлэхийн аргагүй бохирдсон байсан. Тэд намайг жилд нэг удаа, хотын хамгийн чухал баяр болох Феррагостогийн баяраар голд угаадаг байсан. Би нэг удаа ээжийнхээ тухай бодож байтал би долоон настай байхдаа шарсан махны буцалж буй үнсэнд унасан. Би баруун гараа шатааж, нагац эгч намайг эмчид үзүүлэхгүй, харин өдөр бүр ургамлаар эмчилсэн. Би тагтааны хоёр өндөгтэй төстэй хоёр бөмбөлөгтэй байсан, би өвдөж хашгирсан ч тэр хэзээ ч хөдөлсөнгүй. Би хулганад идэгдэж байгаа юм шиг харагдсан.

Хэдэн сарын дараа би гайхалтайгаар эдгэрсэн бөгөөд одоо ч гэсэн шинж тэмдэг илэрсэн. Хичээлийн үеэр нэг ням гарагт тагтан дээр байхдаа бууж ирж байсан бяцхан охин надаас авхай Винчензинагийн катехизмын хичээлд хамт явах уу гэж асуув. Нагац эгч намайг хамгийн чухал баяраар л бөөн бөөнөөрөө авч явдаг байсан болохоор би юу гэдгийг нь мэдэхгүй, сүмд явах нь ямар учиртайг ойлгодоггүй байсан. Манай гэрийн эсрэг талд тахилч эцэг Буэми амьдардаг байсан ч би

түүнтэй маш цөөхөн уулзаж, түүн рүү дурамжхан хардаг байсан. Нагац эгч надад дотор муухайрахдаа: "Хэрэв чи түүнтэй ярих юм бол тэр тахилч таны хэлийг таслах болно" гэж давтан хэлэв. Гэсэн хэдий ч би катехизмын хичээлд суух зөвшөөрөл хүсч, санаандгүй зөвшөөрөл авсан. Тэр орчинд би шууд л амар амгаланг мэдэрсэн. Залуу бүсгүй надад товхимол, сонин өгсөн. Би Есүсийн тухай сонсоод асар их баяр баясгаланг мэдэрлээ. Тэр нэг өдөр тэр намайг Анхны нөхөрлөлд бэлдэнэ гэж хэлсэн. Би гэртээ энэ тухай ярьж байсан, тэд намайг хэтэрхий залуу байна гэж хэлсэн. Хамтлагийн бүх охид үүнийг хийх байсан гэж би худлаа хариулав. Бодит байдал дээр тэд аль хэдийн батлагдсан байсан ч залуу хатагтай бид хоёр тохиролцож, Сан-Николагийн тахилчтай огноог тогтоосон: Корпус Кристигийн өдөр.

Цагаан даашинзны асуудал үүссэн боловч хэн нэгэн авга эгчийг гэлэнмаа нар түрээсэлж байгаа гэж мэдэгдэв. Удаан хүлээсэн өдөр ирлээ: өглөө тэр намайг сүмд мацаг барихаар дагалдан явав. Тэр катехист эмэгтэйтэй холбоо барих санаачилга гаргаж байгаагүй болохоор бусад охидууд тэнд байгаа гэж бодсон. Намайг ганцаараа байгааг мэдээд "Худалч, бүдүүлэг" гэж доромжилсон. Тэр өглөө багш маань ч бас бусад хүмүүстэй хамт цугласан байсан. Тэнд байсан зарим эмэгтэйчүүд түүнийг тайвшруулав. Тахилч ирээд миний гараас хөтлөн, хэргээ хүлээхээр ариун сүм рүү аваачлаа. Тэр надад урьд өмнө сонсож байгаагүй сайхан үгсийг хэлсэн. Би диваажинд нисч байгаа юм шиг санагдаад "Тахилч нар хэлээ огтолдог нь худлаа, харин ч эсрэгээрээ бяцхан охины зовлонг хэрхэн ойлгохыг мэддэг" гэж өөртөө хэлэв. Болдогсон бол баярласандаа тэврээд үнсэх байсан.

Тэр намайг наманчлал болгон таван Мэригийн мэндчилгээ гэж хэлэхэд би буцаж суудалдаа суув. Нагац эгч тэр даруй надаас тахилчийг тэнд удаан байхын тулд юу гэж хэлснийг асуухад би: - Залуу хатагтай надад хэргээ хүлээх нь нууц гэж заасан. - Тийм ээ, гэхдээ та надад анх удаа хэлэх ёстой гэж ятгачин хэлэв. Арга ч үгүй. Хурал цуглаан болж, гарч

явахдаа тэд намайг авга ахынхаа гарыг үнсэж, "Намайг адислаач" гэж хэлүүлэв. Би өвөөгөөсөө эхэлсэн, үргэлж ижил хэллэг, дараа нь би бүх хамаатан саднаа тойрон явсан. Гаетана эгч надад товхимол өгсөн. Би өлсөж байсан ч хэн ч надад хоол санал болгосонгүй. Ихэвчлэн ёслол дуусмагц жигнэмэгтэй гранита авахаар баар руу явдаг заншилтай байсан ч хэмнэлт гаргахын тулд сэтгэл санаа нь зовсон: үд дунд бид нэг таваг гоймон идэж, үдээс хойш гэрэл зурагчин дээр очсон. хамаатан садан нь ээжийн зургийг илгээхийг санал болгов.

Би хоёрдугаар ангиа төгсөөд маш бага оноотой тэнцсэн. Тэр жил бид зунжингаа хөдөө байх ёстой байсан. Би эсэргүүцэж: -Ядаж л бүтэн сайнд би мөргөлд явж, ганцаараа байгаа өвөө дээрээ очих хэрэгтэй -. Тэр астма өвчнөөр өвчилсөн маш сайн хүн байсан. Охин нь түүнийг үл тоомсорлож, нэг талаар хайхрамжгүй хандсан, нөгөө талаас хөршүүд, хамаатан садан, хадам аавдаа байнга уурладаг нөхрөөсөө болж болзол тавьсан.

Би угаалгыг угаахаар аваачиж авга эгчдээ Мишелитлоос нууцаар аваачсан, тэгэхгүй бол асуудал гарах байсан. Тэрээр эцгийгээ хайрлах сэтгэлээ ч мэдрээгүй: нэг өдөр түүний эцэг нэгт эгч нарын нэг нь

түүнийг нас барсныг хэлэхээр Кастраниад ирэв. "Хэрэв чи явахгүй бол би чамайг бөгс рүү чинь өшиглөнө" гэж тэр түүнд хэлэв.

Тосгонд үдэшлэг болоход хөгжмийн хамтлагийн гишүүдэд "pezzo duro" хэмээх зайрмагийг санал болгож байсан бөгөөд энэ нь маш тогтвортой байдаг. Мишээл авга ах, энэ нь түүнд таалагдаагүйгээс үү, эсвэл ер бусын өгөөмөр зангаараа хөтлөгдсөнөөс үү гэдэг нь хэзээ ч тодорхойгүй, намайг хажуугаар өнгөрөхийг хараад "Концеттина, зайрмаг аваад ир" гэж дуудлаа. Тиймээс би ховор тохиолдлуудад ямар нэг сайхан зүйлийг эдлэх боломжийг ашигласан.

Хэсэг хугацааны өмнө Бакеногийн доктор Косентино миний ой санамжаас алдагдсан нарийн ширийн зүйлийг надад сануулсан юм. Хамтлагийнхан хотын гудамжаар тоглож байхад хүүхдүүд жагсаалд нэгдэхийг оролдов. Гэхдээ тэдний байгаа байдлыг зөвтгөхийн тулд гишүүнийг "таних" шаардлагатай байсан. Үүнийг батлахын тулд тэр гараа хүрэмнийхээ халаасанд хийсэн байв. Ийм маягаар би авга ах Микелийг дагасан бол бага сургуулийн багшийн хүү, эцэггүй Жианни Косентино бүлэглэлийн толгойлогчийн халаасанд гараа хийж байв.

Дайны дунд зарим бөмбөг Новарад унаж эхлэв. Бүгд зугтаж, зарим танил хүмүүс бидэнтэй хамт Кастранид хоргодсон. Миний хувьд энэ нь үдэшлэг байсан, учир нь би хамтрах боломжтой байсан. Хааяадаа хэлтэрхийн исгэрэх чимээ сонсогдоно. Орландогийн нарийн боовны дэлгүүрийн эзний хүү тэсрэх бөмбөгөнд цохиулж хагарсан гэх эмгэнэлт мэдээ ч иржээ. Домодоссола дахь ээж дөрөв дэх удаагаа жирэмсэн болж, Роза, Антониетта нартай ганцаараа үлджээ. Аавыг минь Сицили руу буцаан дуудаж, Берсагльер болгосон. Явснаас хойш хэдэн сарын дараа тэрээр ээж нь Эмма хэмээх бяцхан охин төрүүлж, дөрвөн хүүхдийн хамт чөлөөлөгдөх төлөвтэй байсан тул гэртээ харих боломжтой гэдгийг мэдсэн.

Харамсалтай нь түүнийг Домодоссола хотод ирэхэд гашуун гэнэтийн зүйл тохиолдов: Эмма 12 хоногийн дараа амьдрахаа больжээ. Хоёр хоногийн дараа тэр фронт руу буцах ёстой байв. Хэдэн сарын дараа - энэ бол 9-р сарын 8-ны дараа тодорхойгүй байдал, тогтворгүй байдлын үе байсан - тэрээр цэргийн албанаас зугтаж чадсан бөгөөд ээжтэйгээ нийлэхийн тулд дайн дуусахыг хүлээхээр Новарад буцаж ирэв. Тэрээр жижиг гутлын цех нээсэн. Өдөр бүр би түүнтэй уулзахаар явдаг байсан. Насан дээрээ ичимхий хэрнээ хашир ухаантай би аавыг гэрлэсэн эмэгтэйтэй харин цэргийн нөхөртэй унтах гэж байгаа юм шиг зөн совинтой байсан. Нэг өдөр би Пиацца Бертолами дахь өгсүүр гудамжинд байрлах касс руу орлоо. Хажуугийн дэлгүүрийн хүн аавтай чатлаж байв. Би ээжийг хуурч байсан аавынхаа нүдийг тайлахын тулд долоовор болон дунд хуруугаараа цохилоо. Аав маань "Өөрийнхөө ажлыг бод" гэж инээмсэглэн хэлэхэд хөрш маань намайг барьж чадсан. 44 онд түүн шиг буржгар үстэй хар үстэй хүү төржээ...

Бадиавекчия хотод түүний аавын өвөө ходоодны хорт хавдраар өвчилсөн. Би нагац эгчээсээ зөвшөөрөл аван очиж уулзсан. Би ихэвчлэн Кастрангиагаас бууж, голын эрэг дагуу алхдаг байсан. Би түүнийг орондоо амар амгалан санаж байна. Эмээ нь дэлгүүрт завгүй байсан тул түүнд багахан цаг зарцуулж чаддаг байв. Тэр ялаа хөөхөөр гарт нь оливын мөчир тавьсан боловч тэр улам дордож, хүч чадалгүй болсон тул би тэднийг түүнээс хөөв. 1944 оны арваннэгдүгээр сарын 2-нд тэрээр 66 насандаа Диваажинд нисэв. Аав Сицилид байсан. Оршуулах ёслолд түүний авга ах нар ч оролцжээ.

Хааяадаа ээжээсээ захиа ирдэг. 45 онд аав Домодоссола руу буцаж, 46 онд миний ах Жузеппе мэндэлжээ.

Дөрөвдүгээр бүлэг - Тос, аалзны тор, муу нүд

Дэлхий даяар дайн болж, харилцаа холбоо хүндэрч, бид ээжээс сонсохоо больсон. Азаар аавыг минь Сицили руу Берсаглиери корпусаас эргүүлэн татсан бөгөөд хэд хоног эрх чөлөөтэй байхдаа над дээр ирсэн юм. Дайнаас болоод хөдөө их хүнтэй байсан. Нүүлгэн шилжүүлсэн хүмүүс ихэвчлэн арван таван хоног амьдардаг байсан ч дараа нь хот бөмбөгдөлтөд өртөх аюулд өртөж, тэд бүтэн жилийн турш хөдөө байхыг илүүд үздэг байв.

Хааяа би тэр хүмүүстэй хоргоддог байлаа. Дөрвөн хүүхэдтэй, хоол ундаар дутсан ч сэтгэл санаа нь өөдрөг байдаг айл байсан. Өчнөөн олон хатаасан инжиртэй, хэнд ч өгдөггүй авга нарынхаа шуналыг хараад: Сайхан атга аваад нууцаар авчирч өглөө. Өглөөний цайнд өгсөн буурцагнаас би тэдэнд зориулж хадгалсан. Хатуу талх хүртэл: нагац эгчийн хичээлдээ явахын өмнө халаасандаа хийсэн зүсмэлийг би тэр хүүхдүүдтэй хуваалцаж, хариуд нь надад бичих цаас өгч, намайг савлуур дээр тоглуулж, нэг нь тоглоом, сандал, ... Тэр надад болон түүний дүүд өгсөн хүүхэлдэйн ор, харин эгч нь бидэнд өөдөс хүүхэлдэй хийж өгсөн.

Хааяа би голын эрэг дээр бууж, ойр хавийн эмэгтэйчүүд үнсээр хувцсаа угаахаар очиж, хоёр том чулуутай саванд ус халаахын тулд асаж буй галыг гайхан ширтэж зогсдог байв.. Би нагац эгчийгээ ийм

хагалгаа хийхийг хэзээ ч харж байгаагүй. Тостой, их бохирдсон хувцсаа ил гаргахгүйн тулд бараг л угаадаггүй юм уу, хэн ч байхгүй үед гол руу явдаг байсан.

Гэртээ нэхсэн маалинган даавууг чулуун дээр хоёр гурав хоног дэлгэж байхыг бусад үед ажигласан. Тэд үүнийг норгож, халуун наранд цайртал хатаана. Нагац эгч намайг үргэлж гэртээ дууддаг ч би сонсоогүй дүр эсгэсэн. Дайны үеэр бэр нь ч Туринаас бяцхан охинтой буцаж иржээ. Түүний дагавар хүү Сальваторыг хүндэлсний улмаас түүнд хатан хаан мэт ханджээ. Энэ хугацаанд тэд тосгонд үлдсэн бөгөөд нагац эгч нь сайхан сэтгэгдэл төрүүлэхийн тулд анхилуун үнэртэй саван, маалинган алчуур, аяга таваг хатаагч, ширээний бүтээлэг, салфетка зэргийг гаргаж ирэв. Харин зочин илгээх нь гутамшиг байсан тул намайг үйлчлэгч мэт үзэж, усан оргилуураас ус зөөх гэж явуулсан.

Зул сарын баяр ирж, хойд заншлын дагуу өглөө нь сүйт бүсгүйд бяцхан Есүсээс охиндоо сайхан бэлэг өгсөн: хүүхэлдэйд зориулсан сайхан сав, таваг. Би түүнд баярлаж байсан ч тэр үед надад ийм зүйл тохиолдож байгаагүй тул уурандаа тэсрэлт хийж байлаа. Би улам л суларч байлаа. Усан үзэм байсан ч идэх нь гаслантай: тэд дарсны төлөө шахагдах ёстой байв. Та зөвхөн хөршөөсөө хулгайлагдсаныг л идэж болно. Hazelnuts цуглуулсан боловч тэдгээрийг зарах. Би ойд байгаа хэрэм шиг нууцаар идсэн. Нагац ах нар маань Зул сарын баяр, Улаан өндөгний баяраар л жигнэмэг хийхээр сүү худалдаж авдаг байсан, би буцалж байхад нь цайны халбагаар тосолсон. Нагац эгч надад шарсан өндөг бараг бэлддэггүй. Би түүнийг хуурч өгөх байх гэж их найдсан: - За тэгээд өндөглөдөг нь хажуугаар өнгөрчихөөд тавьчихъя (Тэр Мессинагийн залуу хөдөө хээр явж өндөг түүж, шинэхэн шиг нь тарааж өгдөг байсан) бид тэднийг зарж, мөнгө авах боломжтой -. Тэрээр хоёр сар өндөг цуглуулж, дараа нь зарсан.

Өндөг худалдаж авсан Мессинагийн хүмүүс гартаа дэгдээхэйтэй байсан байх. Инжирийг балгаж, цөөхөн хэдэн инжирийг нь идэж, бусад нь өвлийн улиралд зарж, хадгалахын тулд наранд хатаана. Аравдугаар сард оройн цагаар сайхан туулайн бөөр хийсэн. Хальс нь үлдвэл авга ах маань жижиг өрөөний ширээн дээр (таваган дээр биш харин чийдэнгийн тос дусалсан дэвсгэр дээр) өглөө босоод ирэхэд нь орхидог байв. Дөрөв ажилдаа явахад тэр намайг сэрээгээд туулайн бөөр өгөөд "Чи өглөөний цайгаа уу" гэж хэлдэг. Би тэднийг дуулгавартай дагаж өлсөж идсэн ч тэд тос шиг амттай болж, миний гэдэс өвддөг байсан. Авга ах онгироод: - Би зээ охиндоо хайртай, шөнө орой болтол түүнд туулайн бөөр хүртэл бэлддэг. Бодит байдал дээр авга ахын нүдэнд үзэн ядалт байсан. Заримдаа тэр уурлах үед тэд шаргал өнгөтэй, галт улаан өнгөтэй байв: жижиг байсан ч гэсэн эдгээр нүд нь түүний нүүрэнд халддаг. Тэд үзэн ядалт асгарсан нарийн нүх шиг жижиг, гүн байв. Энэ хооронд цусан суулга, өт өвчин ялав. Хааяа нэг нагац эгч надад цайны халбага тос өгдөг байсан. Энэ нь өт хорхойг холдуулдаг гэж тэр өөрийгөө итгүүлэхийн тулд бувтналаа ... дараа нь тэр "приченту" гэж эхлэв: - Маззай ун верму груоссу квенну ìа пагана, ща у маззу чи сугну бүх Христэд итгэгчид. Эсвэл Даваа гарагт та сонсох, эсвэл Мягмар гарагт сонсох, эсвэл Лхагва гарагт та сонсох, эсвэл Пүрэв гарагт та сонсох, эсвэл Винарди дээр сонсох, эсвэл Сабуту өдөр та Улаан өндөгний баярын *matteia du jurnu u viermu stududu a tierra casca*.-

(Би харийн шашинтай байхдаа тарган өт алж байсан, одоо би түүнийг Христэд итгэгч гэж алж байна. Ариун Даваа гарагт, Ариун Мягмар гаригт, Ариун Лхагва гарагт, Пүрэв гарагт, Сайн Баасан гарагт, Ариун Бямба гарагт, Улаан өндөгний баярын өглөө. Гайхсан өт газарт унана).

Би яаж амьд үлдсэнээ мэдэхгүй байна.

Энд бид хаалт нээнэ.

Олон жил өнгөрч, миний гэдэс өвдсөн. Өрөөний хэмжээтэй аппаратаар рентген зураг авахаар явсан. Тэд надад шархлаа байгаа эсэхийг шалгахын тулд цагаан пап өгсөн. Харамсалтай нь юу ч харагдахгүй байсан. Рентген эмч үүнийг ходоодны үрэвсэл гэж хэлээд өвдөлтийг намдаахын тулд хөнгөвчлөх эм өгсөн. Би нэг халбага ус ууж чадахгүй болтлоо хүрлээ. Би тавь орчим настай байсан. Пьяченцагийн Армандогийн найз Паоло намайг мэргэжилтэн рүү явуулахыг санал болгов. Тэрээр мөн доктор Маззео дээр иржээ. Ходоодны дурангийн багаж нь хоолойноос цааш нэвтэрч чадахгүй байв. "Би энэ эмэгтэйг яаж аврахаа мэдэхгүй байна" гэж эмч "пилорус хаалттай байна" гэж хэлэв. Ходоодны дурангийн шинжилгээ хийлгэсэн бүх хүмүүс хөл дээрээ өрөөнөөс гарав. Би судсаар дамнуурга дээр сууж байна. Эмч надад хоёр сарын турш хүчтэй эм зааж өгсөн. Намайг буцаж ирэхэд багаж нь тэнцээгүй. Гурван сарын турш өөр нэг илүү хүчтэй эмчилгээ.

Анхны айлчлалаас хойш таван сарын дараа багаж нь пилорусыг нэвтэлж эхлэв. "Гайхамшиг!" гэж доктор Маззео хэлэв. Гуурсыг авсны дараа тэр надаас төрөлхийн үү, эсвэл үүссэн үү гэдгийг ойлгохын тулд олон асуулт асуув. Би уйлж эхлэв: "Магадгүй энэ нь Зизи надад хааяа хорхойнд зориулж өгдөг тос байсан байх." Эмч гараа үсэндээ хийж: "Тос уу? Тэгээд чи амьд хэвээр байна!". Эмчилгээг үргэлжлүүлж, би хааяа ходоодны дурангийн шинжилгээг давтан хийдэг.

Миний амийг аварсан Доктор Маззеогийн ачаар одоо хэдэн жилийн дараа би зөвхөн хорио цээрийн эмээр л хоол идэх боломжтой боллоо.

Түүнийг тагтан дээрээс хэн нэгэн дуудахад нагац эгч нь толгойгоо эргүүлсээр байв. Дараа нь тэд түүнд өлөн элгэн дээрээ жижиг шил феррокин уухыг зөвлөв. Тэр нөхрөө ятгаж аваад өглөө нь надад бас аяга өгсөн.

Цаашилбал, тэр байшинд мухар сүсэг бас ноёрхож байв. Авга ах нь ууж байсан дарснаасаа болж толгой нь байнга өвддөг байсан ч түүний хэлснээр шалтгаан нь хэн нэгний муу нүд байсан гэнэ. Эхнэр нь түүнийг хөөх хэрэгтэй болсон: тэр аягатай ус авч, давс, дусал тос асгаж, дараа нь толгойн өвчинд нэрвэгдэн: - Оглиу биридितту, оглиу сантисиму, энэ байшинд ирж, үүнийг хөө. morocchiu, ogliu biriditto, гарч, энэ маммуккаг хөөж гарга ... (Ерөөлтэй тос, хамгийн ариун тос, энэ байшинд орж, энэ муу нүд, адислагдсан тосыг хөөж, хүчтэй болж, энэ чөтгөрийг хөөж гарга ...).

Энэхүү адислагдсан тосны толбо нь өргөжиж, тэдний итгэл үнэмшлийн дагуу муу нүдийг зайлуулдаг. Удалгүй өрөөний дөрвөн өнцөгт ус цацаж толгойны өвчин намдав.

Шархыг эдгээхийн тулд аалзны торыг тостой хольж, жижиг хэсэг махнаас шөл хийж өгдөг байв. Тэр аймшигт хольц нь алдаагүй гэж тэд хэлэв! Өглөө нь тэд надад магнитай нэг аяга ус өгсөн. Хэсэг хугацааны дараа бүгд чичирч, би өөрийгөө чөлөөлөхийн тулд хүйтэнд гарах хэрэгтэй болсон. Би эдгэхэд тэд намайг ид шид хийдэг эмэгтэй рүү явуулсан: тэр намайг толгойноос хөл хүртэл утсаар хэмжиж, хэвтээ гарыг минь мөн адил хэмжив. Хэрэв нэг хэсэг дутуу байсан бол тэр жилийн үхлээс сэргийлдэг.

Авга ах нар өөрсдийнхөөрөө Бурханд, гэгээнтнүүдэд, Мадоннад итгэдэг байсан ч гэсэн. Жил бүрийн есдүгээр сарын 8-нд тэд хотоос дөчин километрийн зайд орших Хар Мадоннад зориулсан ариун газар болох Тиндари руу алхдаг байв. Би аль хэдийн таван настайгаасаа наманчлалыг хийх ёстой байсан.

Тиндаригийн ариун газарт мөргөл хийх үеэр нагац эгч нь өөдөсөөр каппини (шаахай) хийв. Авга ах цагтаа анд явж, гэртээ ганц хоёр зэрлэг туулай авчирч хоол хийжээ. Сайхан сэтгэгдэл төрүүлэхийн тулд нагац эгч бас чихмэл хаш бэлдсэн. Тэр толинд хараад нүүрээ даавуугаар

цэвэрлэв. Тэр үед "Заза хаана байна, миний гоо сайхан" дуу моодонд орж, би "zizi" гэж дууддаг зуршилтай болсон.

Бид үүр цайхын тулд оройн арван нэгэн цагийн үед Тиндари руу хөдөллөө. Эмзэг байдлаасаа болоод ядарч туйлдсан би олон удаа цэвэр ус гуйсан боловч тэд бусад ядарсан хүмүүс шиг лангуунаас ус авч өгөөгүй: сүмийн ойролцоо байрлах халуун ус урсдаг цорын ганц усан оргилуурын дэргэд очерлосон. энэ нь халууныг тайвшруулахад тус болсонгүй. Уламжлал ёсоор тэд вандуй, шош, каннелини шош худалдаж аваад, цуглаанд очиж, Мадинузза залбирч, замдаа тосгоныхон болон миний аавын хамаатан садантай уулзав. Үд дунд бид эргэн тойрны чидун модны дор хооллохоор явлаа. Би маш их ядарсан нь харамсалтай, тэр өдөр найзуудын өмнө сайхан сэтгэгдэл төрүүлэхийн тулд үргэлж дур булаам хоол байсан. Үдийн хоолонд зууханд чанаж болгосон зэрлэг туулай багтсан бөгөөд авга ах нь хэд хэдэн орой агнахаар явдаг байсан бөгөөд чихмэл хаш, чинжүү, усан үзэм, гар хийцийн жигнэмэг байв. Найзууд гэртээ харихын тулд машин эсвэл морин тэрэг зэрэг тээврийн хэрэгслээр явав. Би харж байсан, аль хэдийн явган буцаж ирэхээсээ татгалзсан. Нагац ах байсан л бол би морь унах чадалтай, үгүй бол өвдөж байсан.

Тавдугаар бүлэг - Шар шувуу

Шашин шүтлэгтэй холбоотой байсан ч, авга ах маань ахан дүүсийн гишүүн байсан тул тэд Сан Жоржиогийн сүмд Палм ням гарагт гэм буруугаа хүлээх, харилцах үүрэгтэй байв. Ёслол өглөөний таван цагт болсон бөгөөд тахилч эхлээд сүмд байгаа бүх эрчүүдийг хүлээн зөвшөөрч, дараа нь эмэгтэйчүүдийн гэм буруугаа хүлээх газар руу явав.

Том хар ороолт өмссөн нагац эгчийнхээ ээлж болоход тэр хувцсаа сараалжтай ойртуулж, өөрийгөө аль болох бүрхэв: түүнд *chamomile*-ээр амьсгалах хэрэгтэй болсон юм шиг санагдав. Тэр хэргээ хүлээгээд: - Одоо чиний ээлж гэж тэр надад хэлэв. Жилийн турш хэргээ хүлээхийг хүссэн ч чадаагүй. Нагац эгч намайг "Чи Эзэнийг шоолж болохгүй, жилд нэг удаа л хангалттай, тэгэхгүй бол чи нүдээрээ ч гэм нүгэл үйлддэг тул эзэн авах зохисгүй юм" гэж загналаа.

Есөн цагийн орчимд Ариун Масс, нөхөрлөл, тэр даруй гэртээ. Уламжлал ёсоор бол өчүүхэн шалтгаанаар авга ах нь хараал урсгаж, мэдрэлийн ханиалгаж эхэлсэн. Үгээр хэлэхийн аргагүй үзэгдлүүд тохиолдов: хэрэв тэр өдөр ямар нэг шалтгаанаар хэн нэгэнд хэрэгтэй бол тэд нулимж чадахгүй, эс бөгөөс тэд Эзэнийг амнаас нь хаях болно. Хэрэв золгүй явдал тохиолдвол тэр савны тагийг авч, нулимж, шингэнийг ус, элсэн чихэрээр дахин ууна. Ариун долоо хоногийн үеэр хүмүүс ламын оройн номлолд оролцохын тулд шөнө ч гэсэн хотод үлддэг байв. Пүрэв гаригт коломбыг бэлтгэсэн бөгөөд ус болон анелла хэмээх хортой будагч бодисоор чанасан чанасан өндөг бүхий янз

бүрийн хэлбэртэй жигнэмэг зуурмагийг бэлтгэсэн. Мацаг барьдаг сайн баасан гаригийн өглөө бид улаан буудайн нахиагаар чимэглэсэн бүх сүмд очиж, дараа нь ач охины гурван навчийг залгисан (хүчтэй үнэртэй эмийн ургамал) нь бүтэн жилийн турш сайн сайхан байдлыг баталгаажуулсан.

Загалмайд цовдлогдсон Есүсийг гомдоохгүйн тулд өдрийн цагаар ажиллах шаардлагагүй, хэрэв чи оёвол зүү хатгаж болно, хэрэв та өөрийн биеийг гэмтээх эрсдэлтэй байгааг харвал гэх мэт. Тэр өдөр би юу ч хийсэн цохиулсан ч үгүй, эс бөгөөс Жисү уйлах байсан. Бямба гаригийн арван нэгэн цагт Энхтайван ба Амилалтын Масса болсон. Бүх хүүхдүүд тахилчийн адислалыг хүлээн авахын тулд тагтаа авчирч, дараа нь идэв. Улаан өндөгний баярын дараах мягмар гарагт зохион байгуулсан сургуулийн аялалд зориулж тагтаа хоёр өндөгөөр аврах ёстой байсан тул би энэ сэтгэл ханамжийг хэзээ ч арилгаж чадаагүй. Би багшид өндөг өргөх ёстой байсан. Улаан өндөгний баярын өдөр тэд надад хэт их мөнгө зарцуулахгүйн тулд хааны гоймонгоор хийсэн бяцхан хурга авч өгсөн. Авга ах их харамч байсан тул гал дээр үүссэн тогооноос үүссэн хөө тортогоор гутлаа гялалзуулжээ. Нагац эгч түүнийг ажлаа дуусгаж байгааг нь мэдээд мөнгөө төлж байгааг нь мэдвэл "Агагаасаа мөнгө авчирсан эсэхийг нь асуу" гэж зөвлөсөн.

Түүнийг сэтгэл нь хөдөлж, түүнд арван лир, надад таван лир өгөх хүртэл тэр бид хоёр түүнийг хоёр бяцхан боол мэт шүтэх шахсан. Гахайн банкинд зориулагдах учир би мөнгөө зарцуулж чадаагүй. Нэг удаа би нагац эгчдээ сугалаанд тоглох хүсэлтэй байгаагаа хэлсэн. Тэр ялна гэж найдаж байсан учраас зөвшөөрсөн. Минийх худлаа байсан. Бодит байдал дээр би ангийнхаа хүүхдүүдтэй харьцуулахад хувцаслалтын хувьд сул байсан: тэд банзалтай байсан, гэхдээ нагац эгч нь тэдэнд дургүй байсан тул би бүтэн даашинз өмсөхөөс өөр аргагүй болсон. Тэд бүгд цагаан, хүрэн эсвэл цэнхэр даавуун өвдөгний оймс өмссөн байсан бол би түүний улбар шараар хийсэн оймсыг нь нөхөх

ёстой байсан, энэ нь бусадтай харьцуулахад хямдхан өнгөтэй байв. Би тэднийг уян харимхай туузаар өвдөгнөөс дээш зүүсэн боловч хамгийн том асуудал бол хөлгүй, шагай хүртэл хүрч байсан явдал юм. Дээрээс нь ханцуйвчтай богино оймс өмссөн. Би аль хэдийн хангалттай гадуурхагдсан байсан бөгөөд би бас хувцаснаасаа ялгарах ёстой байсан. Таван лирээр би өглөө хичээл орохын өмнө өмсдөг арай гайгүй оймс авахаар төлөвлөж байсан. Тэр өдөр дэлгүүр хаагдсан. Нагац эгч олох байсан болохоор би мөнгөө аваад гэртээ харьж чадаагүй. Би тэднийг луусын зам дагуу чулуун дор нуухыг бодсон. Шөнөдөө бороо орж, цаасаар бүтсэн тэд бүрмөсөн задарсаныг маргааш өглөө нь би тэднийг авахаар очихдоо ойлгосон.

Арван тав хоног өнгөрч, нагац эгч намайг сугалаанд хожсон уу гэж асуув. Тэр үед ч би шударга биш, тийм гэж хэлсэн. Тэр мөнгө хэзээ ч ирээгүй. Сайн баасан гаригт бидний уй гашуугийн хатагтайн хүндэтгэлийн жагсаалын үеэр багштай уулзахдаа тэрээр түүнээс тайлбар хүсчээ. Би ичиж үхэж байсан. Угаасаа тэр бүх зүйлийг мэддэггүй байсан тул би түүний ширүүн харцнаас нагац эгчээс хоёр алгадав. Би сургуульдаа үргэлж сайн дураараа явдаг байсан ч үр дүн муутай байсан. Намайг хэн ч ойлгодоггүй, зөвлөмжийн ачаар ахиулдаг байсан болохоор ээж маань намайг үргэлж сургадаг гэж тайвширдаг байсан. Нэгэн өдөр согтуу авга ах хотоос ирэнгүүт трипе бариад буцаж ирэхэд амьтан өөрөө хооллохоор нэг хэсэг аваад иртэл би зүгээр л мууртай байсан. Цэргүүдийн үлдээсэн сумыг аваад хөдөө задгай газар алав. Энэ нь миний хувьд маш том урам хугарсан.

Би үтрэмдэх үед хөршүүдийн тариалангийн талбайд үлдсэн буудай, арвайн үр тариаг түүж, уутанд хийж голын эрэг дээрх хатагтай Тиндарагийн тээрэм рүү аваачив. Дараа нь би Новарад гурилаа авч явсан ээжийнхээ үеэл, хоёр бага хүүхэдтэй бэлэвсэн эхнэр байсан болохоор өглөө ойд мод түүж, гурил авчирсан хүмүүст зориулж зуухаа асааж, мөнгө олдог байсан. хүүхдүүдэд бага зэрэг талх.

9-р сард инжир боловсорч гүйцсэн үед би ургамлууд дээр авирч, амттай жимс түүж, мөчрөөс нь дэгээгээр өлгөгдсөн нишингийн сагсанд хийв. Инжирийг огтолж, халхавч дээр наранд хатаана. Хэдэн өдрийн дараа тэд хуурай болсон. Том сагсанд тарьсан тэднийг өвлийн улиралд иддэг байв. Тэр сайхан үед хөдөөний хөрш Мария хатагтай хатаасан инжир бэлтгэхээр иржээ. Би түүн дээр байнга очдог байсан. Тэрээр олон хүүхдийн ээж байсан. Тэдний нэг болох Кармело эпилепситэй байжээ. Хааяа нэг олдохгүй болсон. Санаа зовсон ээж нь түүнийг хайж, би дагаад бараг л хөгжилдөв.

Намайг тавдугаар ангид байхад багш биднийг "Бяцхан Альпийн нуруу" киног үзэхээр кино театрт аваачна гэдгээ эцэг эхдээ дуулгахыг хүссэн. Нагац нар: "Чи тэр хогийг харах гэж очдоггүй." Харин эсрэг талын тахилчийн ач хүү "Чи түүнийг явуулах ёстой, би ч бас түүнийг хараагүй" гэж сонссон. Дараа нь тэд хөдөлж, би явах боломжтой болсон.

Ээжээс чихэртэй боодол ирлээ. Би сургуульдаа жаахан авчирсан. Өлсгөлөн болж, амттан хүртэл хомсдож байсан үе. Намайг тавдугаар ангид байхад манай багшийн эгч дөрөвдүгээр анги зааж байсан. Тэр өвчтэй надаас ядуу охинд чихэр гуйсан би бүгдийг нь түүнд үлдээсэн.

1945 онд аав маань Домодоссола руу буцаж ирэв. 1946 оны 4-р сард би түүнтэй дахин уулзаж, хүүхэд хүлээж байсан ээжтэйгээ хамт байсан.

Аав, ээжтэйгээ арав орчим өдрийг аз жаргалтай өнгөрөөсөн. Өвөө, эмээ, нагац ахындаа байнга очдог болохоор хүссэнээрээ идэж, зардаг эмээгээсээ хийжүүлсэн ундаа их уудаг байсан. Эцэст нь ээж намайг Италийн хойд хэсэг рүү дагуулан явахыг хүссэн ч үргэлж худлаа, хувиа хичээсэн нагац эгч намайг өөртэй нь үлдээхийг ятгасан. Би 5-р ангид байхдаа хэврэг зангаараа үргэлж тэмцдэг байсан. Шалгалтын өдрүүдэд дүү нь төрсөн тухай мэдээ иржээ. Бүрэн аз жаргалтай мөртлөө гунигтай, баярлаж, өвдөж уйлсан. Тийм ч учраас шалгалтын үеэр ам нээгээгүй ч багш намайг ахиулсан байх. Тэр жил тэд тосгонд ахлах

сургуулийн секц байгуулж, манай ангийн бараг бүх хүүхдүүд элсэлтийн шалгалтандаа бэлдсэн байсан. Надад ямар ч боломж байгаагүй: авга ах нар маань ийм төрлийн сургуульд зөвхөн шар шувуу л сурдаг гэдэгт итгэлтэй байсан. Үнэндээ тэд ахлах сургуулиа төгсөөд Массина руу магистрын зэрэг авах ёстой байв. Аав, ээж хоёр маань номныхоо мөнгийг явуулах талаар бодох хэрэгтэй байсан бол ямар ч зардал гарахгүй байсан. Хичээлээ үргэлжлүүлэхийг хүссэндээ уйлсаар л байлаа. Дараа нь тэд надад хоёр жил үргэлжилсэн маш муу дунд сургуульд хоёр жилийн мэргэжлийн курст элсэх боломжийг санал болгов. Хамгийн ядуу хүмүүс тэнд очсон, ямар ч байсан би хүлээж авсан. Нааш цааш алхаж, өглөө, үдээс хойш би курст суусан. Сургууль нь холилдсон: хамгийн хэрүүл маргаантай эрчүүд математик заадаг захирлын эсрэг гараа өргөж, Итали, Франц багш нарыг бүдүүлэв. Охидуудад гэрийн ажил, эрэгтэйчүүдэд хөдөө аж ахуйн мэдлэгийг зааж өгсөн. Бодит байдал дээр бид юу ч сураагүй. Миний ашиг бол ичимхий, сурах чин хүсэлтэй байсан.

Хичээлийн жил дуусахаас өмнө багш нар биднийг буяны театрт бэлдсэн. Би гудамжны зулзагануудын хувцастай дүр бүтээх хэрэгтэй болсон. Тэнд нагац ахын малгай байсан, шорт байхгүй байсан. Би нагац эгчдээ хэлэхэд тэр "Чи бонд босгох тэнэг юм" гэж хашгирав. Би сэтгэлээр унасангүй: хүүгийнхээ өмдийг зээлэхийг хүсэхээр үсчний эхнэр Лиецца дээр очив. Тиймээс тоглолтын орой үзэгчдийн дунд байсан авга ах нарынхаа цөхрөл, алга ташилтын дунд би гудамжны зулзага шиг хувцасласан.

Харамсалтай нь тэр хоёр жил ч өнгөрч, би өмнөх шигээ, урьдынхаасаа илүү мунхаг хэвээрээ байсан гэж бодоод үүрд сургуулиа төгсөв.

Зургаадугаар бүлэг - Намайг уучлаарай (Оддын гэрэл)

Анх 8-р сард ээжийгээ аав, дүүтэйгээ уулзахаар ирэхэд би арван хоёр настай байсан. Түүний бяцхан царайг хараад баярлаж, тэр өдрийг би амьдралынхаа хамгийн сайхан өдрүүдийн нэг гэж санаж байна. Аав, ээж хоёр намайг дагуулаад сургуульдаа явахаар шийдсэн ч нагац эгч маань тэднийг мэргэжлийг сайн сурчих санаатай оёдолчин болгоё гэсэн санаанаас нь хоёр дахь удаагаа татгалзав. Тэгээд миний хүслийн эсрэг ийм зүйл болсон. Аав ээж хоёр минь яваад би Сицилид тэнэг хүн шиг үлдэв. Тэр цагаас хойш би амар амгаланг олохгүй үргэлж нууцаар уйлдаг болсон. Нагац ах нар маань аав, ээж хоёр минь намайг тэдэн шиг хайрлахгүй нь лавтай, охин шигээ өсгөсөн (охин нь надтай адилхан зовлонг туулсан нь гарцаагүй) гэж хэлдэг байсан. Нэг өдөр нагац эгч ээжийн маань мэргэжлээр сурсан хотын шилдэг оёдолчин дээр очоод намайг ажилд авах уу гэж асуув. Уяач нь аль хэдийн найман охинтой болсон тул тоог нэмэх боломжгүй гэж хариулав. Маргааш нь нагац эгч нь түүнд итгүүлэхийн тулд өндөг авчирч өгөөд: - Сарын дараа буцаж ирээрэй, магадгүй нэг шавь Турин руу явах гэж байгаа бөгөөд зээ охинд чинь байр үнэ төлбөргүй үлдэх болно. Цаг тухайд нь сарын дараа нагац эгч намайг лабораторид явуулсан. Нэг метр хагасаас илүүгүй өндөр залуу бүсгүй намайг угтан авлаа: "За, би чамайг өрөвдөж байгаа учраас би чамайг авъя, чи хөдөө байхаас илүү над дээр ирэхийг илүүд үздэг

гэж бодож байна. нагац эгчтэйгээ." Тэр тэгж бодсондоо огт буруугүй. Маргааш нь найман цагт би ирсэн. "Лаборатори шүүрдэж эхэл" гэж тэр надад "Тэгвэл чи шал угаана" гэж хэлэв. Энэ түүх надад өмхий үнэртэж эхлэв. Би чадах чинээгээрээ цэвэрлэгээ хийхээр шийдсэн. Би жижигхэн биетэй, арван хоёр настай байсан ч наймтай харагдаж байсан.

Би шалыг яаж угаахаа мэдэхгүй байсан: хөдөө бол чулуугаар хийсэн, тосгонд хавтанцартай байсан бол нагац эгч нь элэгдэлд орохгүйн тулд хэзээ ч угааж байгаагүй. Би чадах бүхнээ хийх гэж оролдсон ч оёдолчин намайг сайн угаагаагүй тул бөгс гэж дуудлаа. Есөн цагт ажилчид ирж, шинэ шалтгааныг сонирхож эхлэв (бяцхан охин). Тэд бүгд над руу өрөвдсөн харцаар харав. Би тэдний яриаг сонсоод амьдралын чухал зүйлсийг мэдэхгүй балмагдсан. Хааяа нэг оёдлын ажил өгдөг, миний хийх дургүй, сурч чадаагүйдээ дандаа харамсдаг. Энэ өдрийн эерэг тал бий: үд дунд хөдөө явах шаардлагагүй, гэртээ чимээгүйхэн хооллож, ширээн дээр амны алчуур тарааж, аяга, усны сав, таваг зэргийг янзалсан. Товчхондоо, хатуу талх, бяслаг идэхийн тулд би энгийн хүмүүсийн адил ширээ засах дуртай байсан. Үдийн хоолны дараа би өөрөөсөө есөн насаар ах, оёдолчин хийдэг хөршдөө очлоо. Тэр миний гэнэн зантай нүдийг нээхэд тусалсан. Түүнтэй хамт ээж, зааны хөлтэй эгч, өөр нэг тахир дутуу хүн амьдардаг байв.

Заримдаа тэд намайг нэг аяга шөл уухыг урьсан. Оёдолчин надаас хүүхдийн хувцас дээр хөндлөн хатгамал урлахад нь туслахыг хүссэн. Нэг удаа би уйтгар гунигт автаж, ажлаа хагас дутуу орхисон. Дахин нэг удаа би үл тоомсорлон шарсан махны үнсийг авч, шатны дагуу тарьсан. Тэд: "Тэнд хэн байна? Би өвчин тусах болов уу?" Эцэст нь тэд намайг ойлгож уучилсан.

Заримдаа би Антонианогийн асрамжийн газрын гэлэнмаа нар дээр очиж өнчин хүүхдүүдтэй тоглодог байсан. Тэд өдрүүдээ эмх цэгцтэй өнгөрөөсөн тул би тэдэнд бага зэрэг атаархав. Тэд үргэлж сайн ширээ зассан ширээг идэж, дараа нь тоглож, эцэст нь тодорхой цагт залбирч,

өөрсдийгөө Бурханы чин бишрэлийн төлөө зориулдаг байв. Би: - Тэд азтай, тэд эцэг эхгүй болсон ч гэлэнмаа нартай сайхан амьдардаг бол би эцэг эхтэй боловч эдгээр авга ах нарын баавгайтай амьдрахаас өөр аргагүй юм. Тэдний мэдэлгүй, дараагийн уйтгартай байцаалтаас зайлсхийхийн тулд би хааяадаа тосгонд амьдардаг нагац эгч рүүгээ очдог байв. Би түүнээс мөнгө гуйж аав, ээж рүүгээ намайг дагуулж явахыг гуйсан захидал илгээсэн.

Жил бүрийн арваннэгдүгээр сард тэд намайг Piano Vigna-д болдог Sant'Ugo үзэсгэлэнд аваачсан. Энэ газарт аавын өвөө эмээ нар саравч байгуулж, шарсан мах, хиам бэлтгэж, сайн хундага дарсны хамт зардаг байв. Миний хувьд аавын хамаатан садантайгаа хамт байж, сайхан мах амсаж, өнгөт ундаа ууж, шарсан мах, дэнлүү, вааран сав, кварц, бумбаэлли зардаг лангууг үзэх завшаан байлаа.

Маргааш нь бид дахин Бадиа Векчия руу Сант'Угогийн баяраар явлаа, бөөн бөөнөөрөө, жижиг жагсаал цуглаан хийж, дараа нь дахин хиам, талх, сод санал болгосон өвөө, эмээгийн дэлгүүрт үүнийг бөмбөгөөр хаасан жижиг лонхноос асгав. дотоод хэсэгт.

Зул сарын баярын өмнө бид Мессина руу 3 хоног явсан. Бид хамаатантайгаа унтдаг байсан. Би түүнд жаахан дургүй байсан: тэр авга ах нартаа зах дээр фермерээс өндөг хулгайлсан гэж хэлээд түүний анхаарлыг сарниулсан. Чамайг хулгай хийж болохгүй гэдгийг би катехизмээс сурсан. Орой нь охинтойгоо хамт баримал хийдэг нэгэн ноёнд очсон. Өгөөмөр байхын тулд авга ах нар надад мөнгө өгсөн. Castrangia-ийн тосолсон ширээн дээр би төрсөн өдрийн дүрийг бүтээж чадсан. Аспарагусын мөчир, хөвөнгийн ширхэгээр би овоохой үүсгэв. Орой нь би зулзаган Есүсийн хажууд тосонд дэвтээсэн хушганы хальс, утсаар бүтээсэн хоёр лааны уур амьсгалыг таашаалаа. Мишээл авга ах ч гэсэн энэ санааг үнэлж, намайг шагнаж урамшуулахыг хүссэн: "Нтойа, хоёр өргөст лийрийг хальслаарай" гэж авга эгч тэднийг хадгалдаг орныхоо доор аваачихаар явав.

Би Новарад ганцаараа унтаад зогсоход Христийн Мэндэлсний Баярын үеэр би хөрш Антониеттатай хамт өглөөний 5 цагт Аннунзиата сүмд болдог ёслолд очсон юм. Сүмийн арын хэсэгт ариун хүн төлбөртэй сандал өгчээ. Бид тэднийг гэрээс нь авчирсан. Бид буцах замдаа өглөө эрт шатны доор ажиллаж байсан инженерийн угаагч эмэгтэй Каролинагийн зочиллоо. Тэр үед тэр аль хэдийн Сан Франческогийн усан оргилуураас том кварцтай ус татахаар, модон ваннд дүүргэхээр явсан байв. Тэр: "Кэсси, энд хүлээж байгаарай, би ноёдуудад өчигдөр орой жигнэмэг үлдсэн эсэхийг харах гэж байна, тэгвэл та өглөөний цайгаа ууж болно" гэв. Тэр бараг хэзээ ч гар хоосон буцаж байгаагүй. Би Антониеттаг гарч ирэхийг уриад бид шарсан махыг асаалаа. Каролина өөр идэх юм олдохгүй байхад би гал тогоо руугаа нэг хэсэг хатуу талх, нэг аяга "бумбаелло" ус авахаар явлаа. Бид 8 цаг хүртэл зогсоод даавуун цаас хийж байгаад баяртай гэж хэлэв: Би цех рүү явсан, Антониетта 8 ахтай цорын ганц охин байсан тул ээждээ туслахаар гэрт нь очив.

Зөвхөн Новарад л би иргэн гэдгээ мэдэрсэн. Би Тури өвөөгийн очиход цонхыг нь цэвэрлэсэн чинь тэр надад "зөгий" (цөлгөөн) өгсөн. Би хумсны будаг авахаар явсан. Би бас авга ах нартайгаа уулзана гэж мэдэрсэн үедээ уусгагчийг нь арилгахын тулд худалдаж авсан. Би тальк нунтагыг нунтаг болгон ашигласан. Хөөрхий: нэг л өдөр нүүрэн дээрээ орхиод зовлон зүдгүүр, алгадалт, доромжлолыг даван туулсан. "Чи тэр хогны мөнгийг хаанаас авсан юм бэ?" Тэгээд би: "Чи энэ гурил байгааг харахгүй байна уу?" Энэ хооронд хөршүүд өөр хороолол руу нүүжээ. Нэг өдөр тэд намайг циркт явахыг урьсан. "Надад мөнгө байхгүй ..." гэж би хэлэв. Тэд надад зээлсэн. Үдээс хойш далайчид лаборатори руу шоу үзэхээр ирдэг: трапец дээрх сармагчингууд, бяцхан морь унасан хүүхдүүд, заан, алиалагч, урьд өмнө хэзээ ч харж байгаагүй зүйлс. Харамсалтай нь би 8 лир авах хэрэгтэй болсон.

Хэдэн өдрийн дараа би Кастрангиа руу явж байхдаа Сан-Сальваторе хотод тариачдаас худалдаж авсан уут дүүрэн ногоо барьчихсан сургуулийнхаа ээжтэй таарав. Тэр надаас хот руу буцах уу гэж асуусан (тэр үеийн сэтгэхүйгээс болж тэр цүнхээ үүрээд талбай руу явахаас ичдэг байсан!). Цайны үзүүрээр мөнгө олъё гэж бодоод зөвшөөрөв. Харамсалтай нь гэрт нь арай ядан хүрч ирээд намайг дөрвөн самраар шагнасан. Би сэтгэлээр унасангүй. Би Фантинагийн нэгэн хатагтайд даавуун алчуур зарж нэг лира олсон. Би хөл, гараа утсаар хөдөлгөж картонон Пиноккио бүтээжээ. Зарим хүүхдүүд хэдэн центээр худалдаж авсан. Өөр нэг санаа: ядуу хүүхдүүдэд зориулсан нарны шил. Би баарны урдаас ил тод өнгийн чихрийн цаас хайж байлаа. Чихрийн цаасаар би жаазыг хайчилж аваад бусад центийг олж чадсан. Хоёр сарын дараа би 8 лирээ буцааж өгч чадсан.

Өвөө нь нас өндөр, таван настайгаасаа астма, ивэрхийн өвчнөөр өвчилсөн ч охин нь түүн дээр бараг очдоггүй байсан тул хөдөө орон нутагт анхаарал сарниулах гэж оролдсон. Зуны хоёр сарын турш бэрээ Мессинагаас ирэхэд тэр зүгээр байсан: тэр жилдээ хуримтлагдсан бүх зүйлээ цэвэрлэхийн тулд түүний хувцсыг угааж, байшинг эргүүлэв.

Уулзахдаа "Нагац эгч чинь гутамшигтай юм аа, чи муу хөгшнийг бохир заваан дунд ингэж тарчилж болохгүй" гэж хэлдэг байсан. Орой нь сурвалжлага хийхээр очсон боловч нагац эгч нь бэр эгчийгээ шүүмжилсэн: - Тэр иргэн хүн, юу хүсч байгаагаа өөрөө бодож чаддаг -. Тэгээд би хариуд нь: "Чиний зөв, би чиний хийж буй цэвэрлэгээг харсан: чи шээсийг хүчилээр угаасан ч дахин гялалзсан." Энэ үед тэр намайг алгадсан, учир нь эдгээр зүйлийг ярих ёсгүй, би жигшүүртэй байсан.

Нэг өдөр өвөө надад мөнгө өгөөд цехийн охидын ярьж байсан дууны ном худалдаж авлаа. Хэсэг хугацаанд би үүнийгээ нууж чадсан ч нэг орой амжсангүй, нагац ах нь анзаараад: - Энэ муухай хог хүртэл, чи одоо дээрэлхэж байна - гэж харааж эхлэв. Энэ үгийг сонсоод би түүнээс өмнө нүүр рүү нь шидсэн. Тэр миний тэрслүү байдлыг хараагүй болж,

өмдний минь бүсийг татан намайг хүчтэй цохиж эхлэв. Би арван гурав орчим настай байсан бөгөөд тэр эхнэртээ: - Нэгэн эмэгтэй хойд Итали руу явах гэж байгаа гэж сонссон, зээ охиноо тосгонд дагалдан эцэг эх рүү нь явуулаарай. Тэрхэн мөчид би баярлаж, зодуулж байсан өвдөлтөө хүртэл мартаж, өвсөн дээр очоод бодлогошрон суув. Шөнийн сүүдэр модны мөчрөөр нэвчиж, голоос бага зэрэг хүйтэн салхи гарч ирэхэд харанхуй болж эхэлж байна гэж бодов.

Би хушга налаад үүл рүү харан унтлаа. Би маш их мөрөөдөж байсан, өнгөлөг зүүдний бөөгнөрөл. Хөнгөн салхи нүүрийг минь илбэв. Би нүдээ нээн үзэн ядаж байсан тэр газартаа хачирхалтай дурлаж, зөвхөн оддын гэрлээр гэрэлтдэгийг анх удаа гайхан ойлгов. Би өөрийгөө энэ хаягдсан байдалд оруулаад дахин мөрөөдлөө. Нууцлаг шингэн мэт аз жаргал миний бяцхан оршихуйд дусал дусал орж ирэв. Би хөөрхөн хүүхэд байгаагүй. Гол горхины хурц хайрга дээр алхсан болохоор хөл минь үрчлээтэж байсан ч одоо миний бүх бие, тэр ч байтугай сэтгэл минь эгдүүтэй, энхрий мэт санагдах бүх зүйлийг жигшиж дассан байлаа. Гэхдээ тэр орой богинохон нойрсох нь гайхалтай байсан бөгөөд би үүнийг дахиж хэзээ ч олж чадаагүй гэдгээ хүлээн зөвшөөрч байна. Тийм ч учраас би одоог хүртэл санаж байгаа байх. Гэнэт нэг гар мөрөн дээр минь тулж, Антониа эгч ирээд өөрийнхөөрөө намайг гэнэт сэрээгээд: "Гэртээ харьцгаая. Биднийг ирэхэд та авга ахын гарыг үнсээд түүнд - Намайг уучлаарай -" гэж хэлэх болно. Тэгээд тийм байсан.

Тэр орой би чичирсээр орондоо орж, тэр шөнө унтаж чадахгүй, өдрийг тэсэн ядан хүлээж олон цагийг өнгөрөөсөн. Хэрэв би өөрөө ч мэдэлгүй унтчихвал гэнэт сэрүүн, өвдөж байхыг шаардаж, ямар ч тайвшрал өгсөнгүй, дуудуулах юм уу, ухаан алдах юм шиг цочно. Үлдсэн цагийг нүдээ аниад өнгөрөөж, шөнийн харанхуй ханан дээр зурсан мангасуудыг сайтар ажиглаж, юу ч хийх хүч чадалгүй уйлж, уйлсан. Гэхдээ энэ уйлах нь гунигтай биш, харин миний анзаарч чадахгүй өөр зүйл байсан юм. Маргааш нь миний бие газрын зураг шиг харагдаж

байна гээд лаборатори руу явсангүй, шалбарсан байсан. Долоо хоногийн дараа шинж тэмдгүүд арилж эхлэхэд л би буцаж ирэв.

Долоодугаар бүлэг - Эмилия

Ням гарагийн үдээс хойш би хэдэн найзуудтайгаа асрамжийн газар очсон: гэлэнмаа бидэнд сайн мэдээг зарим нэг онигоогоор сайхан тайлбарлав. Тэр цагийг аз жаргалтай өнгөрүүлнэ гэдэг ямар их аз жаргал вэ. Нэгэн өдөр тэр Мессинагийн бишоп аравдугаар сард Баталгаажуулахаар ирнэ гэж хэлсэн.

- Хэрэв та энэ ариун ёслолыг авахыг хүсвэл гараа өргө, тэгвэл би хамба лам Сальваторе Аббадессад хэлэхийг хүсч байна. Хэд хоногийн дараа би zizi-д хэлсэн. Тэр ичиж байсан: бид загалмайлан эх хайх хэрэгтэй болсон. Би түүнд шуудангийн охин, Рина хэмээх залуу багшийг санал болгов. Бид түүнээс яаж асуух вэ? Маргааш нь бид түүний гэрт очиход тэр зөвшөөрсөн. 1948 оны 10-р сарын 9-ний үдээс хойш би найзуудтайгаа Эх сүм рүү явлаа. Маргааш нь би өглөө загалмайлан эхийнхээ гэрт очиход ээж маань надад бяцхан зүрхээр сүлжсэн уран бугуйвч бэлэглэсэн юм. Би баярлаж эхлэв. 11 настайдаа бид сүмд явсан. Бишоп хүрэлцэн ирж, Ариун мөргөлийг тэмдэглэж эхлэв. Завсарлагааны үеэр бид төв голд жагсаж, тэр биднийг нэг нэгээр нь баталгаажуулав. Масса дуусмагц нагац нар загалмайлан эхдээ кофе ч өгсөнгүй. Тэд түүнийг зүгээр л "commare" гэж дуудаж мэндлэв.

Хүүхэд байхдаа, биднийг Кастрангиагаас буцаж ирэхэд тосгонд ирэхээс өмнө Аврагчид зориулсан сүм хийд байсныг би санаж байна. Зизи хэсэг зогсоод чанга дуугаар "эээ, ээжүүд ээ..." гэж хэлэв. Би үүнийг залбирал гэж бодсон. Оршуулгын газар сүмийн яг дээгүүр байрладаг

тул нас барсан ээжийгээ дуудаж байсныг би хөгширсөн хойноо ойлгосон. Зизи гэгээнтнүүдийн найранд ч очоогүй тул би оршуулгын газарт очиж үзээгүй. Тэр үед хүмүүс "Фуссаделло" гэдэг газар Синьорино авхайгаас цэцэг худалдаж аваад, ойр дотны хүмүүсийнхээ бунхныг чимэглэхээр шахуу жагсаж байсныг би мэдэж байсан. Нэг удаа би zizì-д: "Яагаад бид танай ээжийн булшинд очиж болохгүй гэж?"

Тэр харамсах болно гэж хариулав. -Түүнд цэцэг ч авчрахгүй бол "ээжүүд - ээжүүд" гэж дуудах нь дэмий. - Энэ үгийг сонсоод тэр бараг л хөдөлсөн. Бид Фуссаделло руу хризантем худалдаж авахаар очив. Бүх Гэгээнтнүүдийн өдрөөр би өвөө Тури руу утасдаж биднийг "ээжүүдийн булшинд, миний хувьд Роза эмээ" рүү аваачихаар очив. Дайны үед оршуулгын газарт унасан ганц бөмбөг нураасан тул өвөө маань тэр булшийг саяхан сэргээн босгосон юм.

Дахиад ялсандаа бахархаж байсан ч гэсэн бодол минь өдөр шөнөгүй аав, ээжтэйгээ хамт байсан. Би лабораторид байхдаа өөрийгөө сатааруулах гэж оролдсон. Би оёх дуртай болж эхлэв: би мөрний дэвсгэрийг бэлдэж, нүүрсэн төмрийг үлээв. Төмөр халуу оргих үед том хүүхнүүд хэсэг хэсгүүдийг нь индүүдэж, хувцас хийдэг байв. Үүнийг чанга байлгахын тулд хоёр туузны хооронд оёсон жинг захад байрлуулсан байв. Би винтовын материал зардаг загалмайлан эцгээсээ худалдаж авахаар очсон. Тэд бол миний алхаар тэгшлэх ёстой үрэл байв. Заримдаа хуруугаа хүртэл хавтгайруулдаг байсан... Энэ хооронд хатагтай Орландо ахимаг насны охидод төлбөртэй зүсэх сургалт явуулдаг байв. Би хол сууж байсан ч хичээлээс нэг юм ойлгох гэж сонсож байлаа. Нэгэнтээ авга ах нар Фантина руу очиж "харьцуулах" болон Новарад чухал ажил хийхээр ирэхэд нь бидэнтэй унтдаг хүмүүстэй уулзана гэж хэлсэн. Нэг удаа загалмайлан эх zizì-аас "Чи хэдэн настай вэ?" Тэгээд zizì: - Миний нүд харанхуйлсан, би санахгүй байна - (хэрэв хараагүй байсан бол би санахгүй байна).

Тури өвөөгийн зөвлөгөөгөөр би ногоон даавуу худалдаж авахаар очиж, чадвараа шалгахаар банзал хийсэн. Фантина руу явах өдөр ирлээ (явган хоёр цаг). Бид 4 цагт бослоо. Би банзал өмсөж Зизиг гайхшруулахыг хүссэн. Маш нарийхан байсан болохоор бараг алхаж чадахгүй байлаа. Тэд миний бүтээлийг хараад: - Бид үүнийг өсгөсөн, одоо ургаж эхлэхэд тэр шар шувуу шиг ажиллаж байна. Энэ нь биднийг ичдэг. Тэгээд би: "Би үүнийг авахгүй, хэрэв хүсвэл ийм байна, үгүй бол яв!" Харин сэтгэл дотроо "Ийм бариу банзалтай яаж алхаж чадаж байна аа..." гэж бодсон. Бид ямар ч байсан зорьсон газраа ирлээ. Хаана ийм гоё банзал хийлгэсэн юм бэ гэж коммар асуув. - Са фиги илла - (тэр өөрөө хийсэн) zizi гэж хариулав. - Тиймээс бид ямар нэг зүйлийг оёх шаардлагатай бол түүн дээр ирдэг. Шар шувуу бахархал...

Заримдаа хотод байхдаа би гунигтай зүйлүүдийг хардаг байсан. Эмилия хэлгүй, дүлий, магадгүй орон гэргүй нэгэн байв. Тэр бараг өдөр бүр миний амьдардаг гудамжны хажуугаар өнгөрдөг байсан. Хэрэв тэр хүнтэй уулзвал тэр гараа амандаа хийнэ. Заримдаа хүмүүс түүнд нэг хэсэг талх санал болгодог байсан ч түүнд бяслагны царцдас өгөөд дараа нь хариу үйлдэл үзүүлэхийн тулд нуугдаж байсан хүмүүс байсан: хөөрхий охин хаалганы шатан дээр суугаад толгойгоо хана руу цохив. Нэг өдөр утас авахаар дэлгүүрт явж байхдаа сохор Антониогийн чанга дууг сонслоо. Хотын оройд байрлах сүм хийдээс сардин загас ирснийг зарлав. Өвөөгөөсөө үлдсэн хэдэн лиратай би загасны захаас хоёр унц авахаар явлаа. Үд дунд би зуухаа нүүрсээр асааж, сардин загасыг чанаж, элсэн чихрийн цаасан дээр тавив. Би Эмилияг өнгөрөхийг хараад би түүнд өгсөн. Тэр гайхан тэдэн рүү хараад бага зэрэг инээмсэглэн надад талархлаа. Би түүнийг ердийн үүдэнд суугаад толгойгоо хана мөргөөгүй, туранхай хуруугаа амандаа нааж байхыг харав. Тэр өдөр би хоол идээгүй: авга ах нарт миний санаачилгыг ойлгуулахгүйн тулд зуухаа үлдсэн шараас цэвэрлэх хэрэгтэй болсон.

Анжела тэр гудамжаар үд дундын үед алхаж явсан ч дохио зангаагаар ярьдаг хөгжлийн бэрхшээлтэй хүү Ниногийн хамт өнгөрөв. Тэд асрамжийн газраас шөл авахаар хувинтай явсан. Нэг өдөр Нино хувинтайгаа ганцаараа байтал манай гэрийн ойролцоо хоёр хүү түүнийг нүцгэлээд зугтсан. Тэр өмдөө татаж чадсангүй. Тэр дотуур хувцасгүй байсан. Би түүнийг хувцаслахаар ичингүйрэн доош буулаа. Би анх удаа нүцгэн хүн харсан. Авга ах нар мэдсэн бол шуугиан тарьж байх байсан.

Аав ээждээ илгээсэн олон захидлын нэгэнд би бугуйн цаг авах хүсэлтэй байгаагаа илэрхийлсэн. Хатагтай Агостина Домодоссолагаас ирснийг мэдээд би түүнтэй уулзахаар явлаа. Тэр намайг харангуутаа тэврээд аав ээжийн явуулсан илгээмжийг надад өглөө. Би онгойлгоод хартал хурууны чинээ буржгар бор хурганы үслэг дээл, эсгий малгай, цагны хайрцаг олов. Хатагтай миний бугуйн дээр тавихад би баярласандаа чичирч байлаа. Тэр намайг эдгэрэхийн тулд аяга ус өгөөд би гэрлүүгээ гүйлээ. Маргааш нь миний авга ах нар Новарад ирэхэд тэд намайг ийм үслэг эдлэл өмсвөл галзуу гэж бодох болно гэж хэлэв: хотод хэн ч ийм зүйл эзэмшдэггүй. Би ямар ч байсан бардам өмссөн. Бяцхан бугуйн цагийг хүн бүрт анзаарахын тулд би ханцуйгаа эргүүлнэ. Байнга олс өгдөг байсан болохоор богино хугацаанд тасарчихлаа. Кастрангия руу явахдаа би хэдэн настай хүмүүстэй уулзсан бөгөөд надаас цаг асуусан. Муу сэтгэгдэл төрүүлэхгүйн тулд би одоо засрахын аргагүй эвдэрсэн цаг руу хараад, зүүхээ мартсан гэж хэлэв. - Маш их баярлалаа -. Тэд надтай мэндлээд аяллаа үргэлжлүүлэв.

Найзуудыгаа бодвол би жижигхэн, туранхай, бүгд л "хөгжсөн" байсан. Ээж минь нэгэн захидалдаа би Роза эгч шигээ "хөгжсөн" юм уу гэж zizi-ээс асуужээ. Гэхдээ Зизигийн хувьд эдгээр зүйлийн талаар ярих нь хориотой байсан. Тэр намайг амьдралын бүх зүйлийг мэддэг гэдгийг мэддэггүй байсан. Урьдынх шигээ тэрслүү байсан би түүнд "Би хоол тэжээлийн дутагдалд орсон болохоор "мисс" биш" гэж хэлсэн. Тэгээд

тэр: - Чи юу гээд байгаа юм бэ? Бид таныг үргэлж дэмжиж ирсэн. Нэг орой би Кастрангияд унтаж байгаад өвдөж байсан. Би хүйтэн хөлс урссан. Төгсгөл гэж бодоод залбирч, уйлж, харанхуйд хэдэн дусал шээх гэж гарав. Тэгээд тэд: "Хэрэв чи дахиад нэг удаа босвол би чамайг цохино!" Магадгүй Тидаригийн Мадонна намайг хамгаалсан байх. Би буцаад сүрлэн гудас руугаа ороод унтчихав. Маргааш нь Новара дахь лабораторид Ассунта авхай намайг ердийнхөөс илүү цонхийж байхыг харав. Зөөгч түүнд өглөө болгон шиг кофе, шарсан зүсмэлүүдтэй сүү авчрахад тэр надад бас санал болгов.

Наймдугаар бүлэг - хараацайнуудын нислэг

Новарад олон цагийг өнгөрүүлснээр амьдрал өөрчлөгдсөн юм шиг санагдав: би Тури өвөөгийн дотор очиж, үдээс хойш тасралтгүй баяртайгаар чатлаж байсан болохоор ч тэр үү. Тэр надад амьдралынхаа тухай олон түүхийг ярьж, түүний оршин тогтнох нь урьд өмнө нь ямар хэцүү байсан талаар ярьсан. Цаашилбал, Новарад амьдарч байхдаа би хотод болсон чухал үйл явдлуудыг гэрчлэх боломжтой болсон. Хамгийн гол нь шашны томоохон үйл ажиллагаанууд, жагсаал цуглаанууд, баптисм хүртэх ёслолууд, баталгаажуулалтууд, гэхдээ юу юунаас илүү хуримын ёслолууд намайг хөдөлгөв. Тэр үед хуримыг орой тэмдэглэдэг байсан бөгөөд би бараг үргэлж Сан-Николагийн сүмд найзуудтайгаа эргэн тойрноо хардаг байсан.

Нэг орой цагаан даашинзтай сүйт бүсгүй аавыгаа дагуулан гарч явахыг харлаа. Цас шиг цагаан, тэр хүүхэлдэй шиг харагдаж байсан, тэр үнэхээр үзэсгэлэнтэй байсан! Филиппотой гэрлэсэн нь Кармелина байв. Би бүрэн өрөвдөж, "хэн мэдлээ, хэзээ нэгэн цагт надад ч бас ийм зүйл тохиолдож магадгүй ..." гэж мөрөөдөж байв.

Тэр өдрүүдэд надад сонин мэдрэмж төрж, агаарт ямар нэгэн шинэ, хачирхалтай байсан, би урьдчилан таамаглаж байсан. Би тайван бус, ер бусын үйл явдал болохыг хүлээж байв. Үнэн хэрэгтээ энэ үйл явдал тийм ч удаан байсангүй. Үд дундын үед шуудан зөөгч ихэвчлэн ирдэг байв. Зургадугаар сарын нэг өдөр би түүний "Кампо, шуудан байна" гэж хашгирахыг сонсдог. Би захидлыг авлаа, энэ нь ... Домодоссола! Ээж нь эгчдээ захидал бичжээ.

Гэнэт нээгээд бараг л ураад унштал насан туршдаа хүлээсэн мэдээ байлаа: 9-р сарын 12-ны өдөр ээж минь Сицилид ирж намайг тосож аваад хойд зүгт аваачих болно! Би одоо залуухан бүсгүй байсан, ирээдүй намайг хүлээж, ажил олох хэрэгтэй болсон. Нагац эгч ямар хариу үйлдэл үзүүлэхийг мэдэж байсан тул би хянамгайнаасаа болж захидлыг хогийн далайтай савны ёроолд нуув: хэрвээ зизи уншсан бол хөөрхий би... Заримдаа авга ах Микерилло түүнийг уншаагүй байхдаа. тосгонд ажиллаж байгаад Новара дахь дэлгүүрт ирсэн. Хааяа zizi-тай ирээд сандарсандаа: "Ээж чинь бичихгүй удаж байна, ямар нэг юм болсон байх..." гэж хэлдэг. Би харин өөр ямар нэгэн сэжүүртэй захидал ирэх вий гэж айж байлаа. Нэг өдөр үнэхээр нэг нь ирсэн боловч азаар Сицили руу аялах тухай ямар ч санаа зовоогүй. Зун миний хувьд аажмаар урсан өнгөрч, би тэр галзуу хүлээлт дуусахыг тэсэн ядан хүлээж байв. Ээжийгээ ирэх хүртэл юм бодохгүй, цагийг өнгөрөөхөд ажил надад тусалсан. 8-р сарын 15-нд болох Таамаглалын баяраар бүх хүмүүс дэгжин байдлаа харуулахыг хүсч байсан бөгөөд лабораторид ердийнхөөс илүү их зүйл хийх шаардлагатай байсан: олон бүсгүйчүүд шинэ даашинзаа харуулахыг хүсдэг байв. 8-р сарын 13-ны өдрийг хувцсаа өөрөө оёж чаддаг ажилчдад зориулав.

Найзуудтайгаа эн зэрэгцэхийн тулд би zizi-аас даавуу худалдаж авахыг хүссэн. Тэр зөвшөөрч, би цэнхэр зангилааны загвартай хямд шаргал даавууг сонгосон. Цехийн залуухан бүсгүй надад хайчилж

аваад, ахимаг насны ажилчнаас оёж өгөхөд туслаач. Үдэшлэгийн өдөр би бусадтай адил шинэ даашинзтай байсан.

Фантинагаас ирсэн танилууд ч байсан. Тэдний нэг нь миний алдартай бариу банзалыг харсан. Тэр даавуу авчирч, zizi асуув: "Таны зээ надад даашинз хийх ёстой, тэр үүнд маш сайн!". Би түүний хэмжилтийг авсан. Хатагтай Ассунтагийн үйлчлүүлэгчид зориулж хийсэн загвар санаанд минь орж ирэв. Хэсээд үзээд үзэхээр хэсэг хугацаа гуйсан. "Зүгээр дээ, даавуу нь жаахан хүнд, намрын улиралд таарч байна. Би есдүгээр сарын 20-нд ирнэ."

Энэ хооронд лабораторийн охин Кармелина бүх найзуудаа хуримандаа урьж, 9-р сарын нэгэн орой Матрицын сүмд тэмдэглэв. Зизигийн зөвшөөрлөөр би ёслолд орлоо. Зочдын дунд Домодоссологийн нэгэн хатагтай байсан бөгөөд тэрээр удахгүй явах гэж буйгаа зарлаж: "Концеттина, Новарад таны өдрүүд дуусч байна. Ээж чинь удахгүй чамайг авахаар ирэх болно."

Баялаг цай уусны дараа би гэртээ баяртай харьсан. Өдөр хоног өнгөрч, 9-р сарын 8-нд Тиндари наадам ирсэн бөгөөд тэр жил голоор урсах маш урт зам нь анхных шигээ хатуу бөгөөд хязгааргүй мэт санагдахгүй, би нисэж байгаа юм шиг санагдсан. Бид Кастрангиа руу буцаж ирэхэд лаборатори 12 хүртэл хаалттай байх болно гэсэн шалтгаанаар хэд хоног үлдэх болно гэдгээ Зизид дуулгахад тэр өглөө зүрх минь хүчтэй цохилж байв. Бид хөрш рүүгээ инжир түүж аваад Новара руу явлаа. Замын хагаст би ээжийгээ холоос луусын замаар уруудаж байхыг харав. Би түүн рүү гүйж очоод бяцхан гартаа байсан бүх хүчээрээ түүнийг тэвэрлээ. Зизи "Чи яагаад гэнэт ирсэн юм бэ? Концеттинаг аваад явчихаж чадна гэж бодоо юу?" гэж хашгирч эхлэв. "Тийм ээ" гэж ээж хариулав - бид гурав хоногийн дараа явна. "Чи чадахгүй, чи Фантинагийн эмэгтэйд зориулж даашинз бэлдэх хэрэгтэй." Энэ нь намайг саатуулах бас нэг шалтаг байсан. Тэр тасралтгүй хашгирав. Би тэвчээргүй хуруугаараа тэнгэрт хүрч байв. Миний цорын

ганц харамсах зүйл бол Тури өвөө дээр очиж чадахгүй болсон явдал юм.

14-ний орой бид оройн хоол идсэн. Зизи ээжийг минь доромжлохоор л ам нээгээд: "Чи яаж түүнийг надаас холдуулж байгаа юм бэ, чи зүрхгүй, чи намайг хэтэрхий их зовж байна, би чамайг эгч гэж үзэхээ больсон." Би Мичериллогийг анх удаа нулимстай харлаа. Мод шиг барзгар, хатуу бүрхүүлийн дор хүн төрөлхтний хэдэн дусал хоригдож байсан нь илт. Би харин гантиг шиг даарч, огт хөдөлсөнгүй.

Шөнө нүд ирмээд ч унтаагүй, олон мянган бодол толгойд эмх замбараагүй хөөцөлдөж, өглөө гарахыг тэсэн ядан орхиж явлаа. Ээж нь "каузи и лупи" (чонон өмд) хочит ноёнд такси захиалсан байжээ. Үүр цайхад бид босож, картон чемоданыг эцсийн байдлаар засаж, авга ах нартайгаа баяртай гэж хэлэв. Гарахдаа нагац эгч өрөөнөөсөө нулимс дуслуулан гарч ирээд үсээ илэн ээжийн минь хөл рүү шидэн: "Одоо би амиа егүүтгэх болно, чи амьдралынхаа туршид чиний мөс чанарт үхэх болно" гэж гуйв. амьдрал! Гуйя чи би өвдөг сөгдөн асууж байна гэж тэр хэлэв - Би зүгээр л ядуу эмэгтэй, ганцаардмал, худал нөхрийн араатан мэт харьцсан, хэн ч намайг хайрлахгүй. Эгч минь, би чамаас түүнийг битгий холдуулаач гэж гуйж байна. Намайг өршөөгөөч, чи намайг ганцааранг минь орхих эрхгүй, тэр бидний дунд цэцэг шиг өссөн, одоо талархалгүй!"

Үс нь арзайж, нүүр нь шавар дуслуулан газар цохиж, бүх орчлонг зүхэв. Эгч нь аюултай болж, ухаан алдаж байгааг ээж ойлгосон, тэвчээргүй байсан. Гэсэн ч хөдлөөгүй, өрөвдөх сэтгэл нь хөдөлсөнгүй, түүний төөрөгдөлд дүлийрч, алсыг харж, жүжгийнхээ төгсгөлийг хүлээв. Нагац эгч ээжийгээ хатуухан хэлж байгааг мэдээд бид хоёрыг салах ёс гүйцэтгэхийг үгүйсгэн өрөөндөө оров. Гэнэт бид гараад тэр гудамжинд буцаж ирээд хараал урсгаж, бид хол явахдаа чулуутай холилдсон жижиг хар бөмбөлөг болтлоо агшиж байхыг харлаа. Магадгүй би түүнд хүүхдүүд шиг л хэрцгий хандсан байх, гэхдээ ээжийнхээ гараас

хамгаалан гэрээс нь холдоход тэр миний нүднээс алга болох гэж байгааг хараад миний бүх дургүйцэл гэнэт хайр болж хувирсныг санаж байна. мөн би түүнийг өрөвдөх сэтгэл төрсөн (тэр хэдэн сар намайг үхсэн мэт гудамжинд уйлж байсныг би хожим мэдсэн).

Пиაცца Бертоламид таксины хаалга нээгдэв. Цонхноос харсан хүн болгондоо хот дуустал даллав. Аяллын явцад панорама, миний харцнаас аажуухан холдож буй улс орныг зүрхэндээ шаналан ажиглаж, далайг харах хүртэл бид удаан хугацаанд чимээгүй байв. Одоогоор би Новараас хол байсан, гарцаагүй! Эсэргүүцсэн бодлууд толгойд минь тэмцэлдэж, түүнийгээ барьж дийлэхгүй байтал ээж намайг ирчихлээ гэж сануулж энхрийлэхэд би сэрлээ. Дараа нь би уйтгар гунигтай амьдралаас болж удаан хугацаанд үзэн ядаж байсан тэр эх орондоо маш их хайртай болсон. Виглиаторе өртөөнд маш их төөрөгдөл үүсч, бидэнтэй адил олон хүмүүс картон чемодан болон бусад цүнхтэйгээ хойд зүг рүү явж байв.

Далайгаас нарийхан салхи урсаж, уруул руу минь давс үнэртэж байгааг мэдэрлээ. Анх удаа мэдэрсэн сайхан мэдрэмж. Бид хагас цаг галт тэрэг хүлээлээ. Миний хувьд энэ бол шинэ агаар байсан. Хүмүүс “Профессор оо, тахиа, өндөг хоёрын аль нь түрүүлж ирсэн бэ” хэмээх алдартай дууг дуулсан. Бүгд тивд амралтаараа буцаж байв. Бид Мессина хотод ирэнгүүтээ гатлага онгоцонд сууж буй вагонуудыг гайхан харав. 9-р сарын дунд үе байсан бөгөөд далайн давалгааны дээгүүр тэр хөх тэнгэрт мянга мянган хараацайнууд эргэлдэж байв. Нислэгээрээ тэд миний мөрөөдлийг хатгаж байв: эцэст нь буцаж гэр бүлтэйгээ амьдрах. Би тэр гэрэлт арын голд Бурханыг харахыг хичээж, хараагүй ч гэсэн бяцхан сэтгэлийнхээ гүнээс түүнд талархаж байлаа. Тоо томшгүй олон цагийн дараа бид Ромд бууж, олон цаг хүлээсний эцэст Милан руу галт тэргээр хөдөлж, Домодоссола руу өөр галт тэрэг солигдов. Энэ бол зүүд байсан. Тэр галт тэргэнд ээж таньдаг хэд хэдэн хүнтэй мэндлэв.

Бүгд түүнийг хаанаас ирсэн, түүнтэй хамт байгаа охин хэн бэ гэж асууж байв. Тэд түүнийг өөр охинтой гэдгийг мэдээгүй.

Би ландшафтыг ажиглав: Би гайхан Маггиор нуур, арлууд, дараа нь уулсыг харав. Хот уулаар хүрээлэгдсэн хөндийд байгааг мэдээд бид ирэх хүртэл хэр удсан бол гэж асуув. Бид Домодоссола хотод өглөө орой ирлээ. Тэнгэр сааралтсан, гудамжнууд ч гэсэн бараан будагдсан мэт, хүмүүс газар ширтэж, шийдэмгий алхаж, хувцас нь хүртэл харанхуй байв. Хоёр жилийн өмнө Сицилид харж байсан дүүтэйгээ буудал дээр аав биднийг хүлээж байв. Үнсэлт, тэврэлт. Гэртээ харихдаа би удахгүй миний хот болох газрыг олж мэдэхийг хичээсэн. Би байшингийн цонхыг тоолж үзсэн боловч маш олон байсан тул би тооцоогоо алдлаа. Дэндүү олон цонх, давхар байшингууд байсан. Тэд маш өндөр байсан тул миний нүд тэнгэрт алга болжээ.

Би толгой эргэх шиг боллоо. Мянга мянган асуулт миний толгойд эргэлдэж, тэвчээргүйхэн ирж, урсан өнгөрөв. Аялалын туршид би ганц ч үг хэлж чадсангүй. Тэгээд гэртээ гэрэл зургаас л санадаг эгч нараа хараад бас нэг гэнэтийн зүйл тохиолдсон. Өөр нэг гэнэтийн зүйл бол угаалтуур, цорго, хийн зуух бүхий гал тогооны өрөө (Новарад байшинд ус байхгүй, бид модоор хоол хийсэн). Орой нь Комаре Грациа охин Катеринагийн хамт манайхаар ирэв. Хөршүүд хүртэл надтай уулзахыг хүссэн. Маргааш орой нь аав намайг дагуулан кино театрт явлаа. Амьдралын минь хамгийн сайхан үдшийн нэг бол миний үүрд, эцсийн өдрийг хүртэл санах болно. Эцэст нь би аавтайгаа хамт байсан, өмнө нь аавыгаа эзгүйд нь хайрладаг шиг хайрладаг байсан бол одоо би түүнийг биширч, эцэст нь би түүний гүнж мэт хамгаалагдсаныг анх удаа мэдэрсэн. Товчхондоо би үүлэн дээгүүр алхаж, орчлонгийн өөр нэг цэгт буучихсан юм шиг санагдсан.

Есдүгээр бүлэг - Тэнгэрийн хаалга

Сицилийг орхихын өмнө ээж намайг үсчинд ажил олж амжсан бөгөөд хоёр хоногийн дараа тэр намайг дагуулан ажилдаа явсан. Бид өглөө эрт гэрээсээ гарлаа: Би энэ мэдээнд маш их баяртай байсан.

Үүдэнд намайг хатагтай Тильд угтан авч, инээмсэглэн гарнаас минь хөтлөн, аятайхан, найрсаг эмэгтэй байлаа. Тильд Милан хэлээр надад "Сайн уу бела туса (охин), надтай хамт ажилладаг охидыг танилцуулъя: Нелла, Тересина. Тэд маш их туршлагатай, тэд танд хэрхэн ажиллахыг зааж өгөх болно. Хэрэв байгаа бол. ямар ч асуудал - гэж тэр нэмж хэлэв - асуухаас бүү ич". Ингээд нүд ирмэхийн зуур би шинэ ажилтайгаа танилцлаа.

Би аль хэдийн том болсон гэдгээ мэдэрсэн бөгөөд Бела Тусагийн амьдрал дахь энэхүү өөрчлөлтийг тэмдэглэхийн тулд сарын тэмдэг нь анх удаа ирсэн юм. Тэр энэ сэдвийн талаар сайн мэддэггүй байсан ч Новарад амьдардаг хуучин найзуудаасаа сонссон түүхээс харахад хүн ингэж л залуу бүсгүй болж хувирдаг гэдгийг ойлгосон. Тэр эмэгтэй хүн байхын тулд ийм дохио хэрэггүй гэдгийг ойлгосон: тэр аль хэдийн сурсан, мэддэг, хайрласан бүх зүйлээсээ болж байсан. Энэ нь

катерпиллар байхаа больж, эрвээхэй болон хувирчээ. Тэр холоос ирээд хэдхэн минутын дотор нэг ертөнцөөс нөгөө ертөнц рүү шилжсэн. Тэр ганцаараа өөрийгөө олж, үүгээрээ маш их бахархаж байв.

Энэ хооронд би шинэ ажилтай танилцаж эхэлсэн. Тэр үед үслэг захыг дээлэндээ бэхлэхэд ашигладаг байсан. Арьсыг хөвөнөөр норгож, эцэст нь бүх талаас нь татаж модон самбарт хадаж байв. Би Сицилийн лабораторид хувцасныхаа ёроолыг өмсөхийн тулд утаснуудыг буталсан үеээ санав. Энд бас хуруугаараа алх цохив. Хэрэв бага зэрэг нартай байсан бол гудамжинд цэцэрлэгт хатаадаг байсан тул би Перс хурга, үнэг, усны булга, харх зэрэг үнэт арьсанд харуулын үүрэг гүйцэтгэх ёстой байв. Би тэднийг асарч байхдаа хажуугаар өнгөрөх машин, хүмүүсийг харах дуртай байсан. Машины яндангийн утааг хүртэл амьсгалж, цэвэр агаарт өссөн бяцхан охинд үнэхээр шинэ бөгөөд мансуурмаар тэр хотын үнэрийг шингээх гэж оролдсон. Хот миний харцнаас урьтаж өнгөрч, би бүр цаг хугацааны баримжаагаа алдсан. Аав маань надад өдөр нь хэдэн цагаар хуваагддаг, харин намайг Кастрангияд амьдарч байхдаа нар ургах, жаргах цагийг л мэддэг байсан гэж тайлбарлав. Заримдаа намайг арьс арчилж байхад дээд давхраас нэг хөгшин эмэгтэй ирж уулздаг байсан. Тэр хатуу Пьемонт хэлээр ярьсан бөгөөд би юу ч ойлгосонгүй: "Ямар сайхан хошигнол вэ, да ндуа ти вегнат (чи хаанаас ирсэн бэ)? Cuma ti se ciamat (таны нэр хэн бэ)?" Би өөрчлөгддөг. "Ти ми каписат миа (чи ойлгохгүй байна уу)?" Арьс хатах үед хатагтай Тильд захиалсан оёдолчдын хүзүүний хэлбэрийг хайчилж өгчээ.

Бага багаар би фризеллина жийргэвч, түүнийг тойруулан гогцоо, дараа нь доторлогоо хийж сурсан. Чадварынхаа ачаар би долоо хоног бүр халаасны мөнгө авч эхэлсэн бөгөөд удалгүй намайг тэтгэврийн тэмдэгтэнд тохируулсан. Би хөгширсөн юм шиг санагдсан. Лабораторид радио байсан: Би дуу сонсох дуртай байсан. Тэр үед хөргөгч тийм ч түгээмэл биш байсан ч залуу бүсгүй хотын гудамжаар тэргэнцэртэй явж

байсан нэгэн ноёны нийлүүлсэн мөсөөр дүүргэсэн мөсөн хайрцагтай байжээ. Ийм цэвэр ус уух нь надад шинэ зүйл байсан. Хямдхан модон зуух байшинг халааж байсан. Түүнд утас байхгүй байсан ч үйлчлүүлэгчид рүү залгах шаардлагатай үед намайг барилгын компаний эзэн болох нагац эгч рүүгээ явуулсан. Энэ дундаас санамсаргүй тохиолдлоор би үүнийг анх удаа олж харлаа... Гэхдээ энэ бол өөр нэг түүх бөгөөд хэрэв надад цаг зав, хүсэл байвал дараа нь танд хэлэх болно.

Гэртээ хоолоо сайхан идчихээд орой нь чулуун дээвэртэй хотын төв, сайхан цонхтой дэлгүүрүүдтэй танилцах гэж гарлаа. Бямба гаригт би ээжтэйгээ хамт төвийн нэлээд хэсгийг эзэлдэг зах руу явж, үд дунд ажлаасаа тарадаг байлаа. Надад пальто хийхээр даавуу худалдаж авсан. Энэ нь алаг байсан. Би Христийн Мэндэлсний Баярын Шөнө дундын Масс дээр эд зүйлсээ хийснээр нээлтээ хийсэн. Товчхондоо аз жаргалтай амьдрал.

Карнавал ирлээ. Бид ойр дотныхоо гэр бүлээрээ Галлетти театрт болсон шинэ жилийн үдэшлэгт оролцлоо. Фосфорын гэрлийн жүжигүүдийн дунд нүүр хувиргах бөмбөгийг харах нь мөрөөдөл байв.

Дараагийн бямба гаригт намайг босоход ямар нэг зүйл буруу болсон. Ээж надад Сан Пеллегринио магниези өгөөгүй болохоор би уйлж байсан. Түүний үеэл Мартинигаас ирсэн. Тэр бидэнтэй хамт өдрийн хоол идсэн. Үдээс хойш надад нэг л сонин санагдаж, миний аз жаргал дуусч байх шиг байна. Аав үеэлээ дагуулан галт тэргэнд явж, дараа нь бид оройн хоол идсэн.

Тэр орой бид гадуур зугаалсангүй. Аав ээжид "Би бааранд байдаг найзуудтайгаа уулзах гэж байна" гэж хэлэв. Орой 22.00 цагийн үед тэрээр цээжин дэх хүчтэй өвдөлтөөс болж цайсан царайтай ёолж, амьсгаадан гэртээ харьсан. "Тереза, надад chatomile хийж өг." Аав орон дээр амьсгал хурааж байх хооронд би нагац эгчтэйгээ гүйж 50

метрийн цаана эмч дуудлаа. Тэр даруй ирсэн боловч тэр хооронд аав маань амьдрахаа больсон. Гол судас хагарсныг бид хожим мэдсэн. Ямар ч байсан хийх зүйл байхгүй, аав тэнгэрийн хаалгаар алхаж, тэнгэрт нисэв. 1951 оны 2-р сарын 17. Шөнөжингөө би аавынхаа арчаагүй бие рүү нүдээ анилаа. Миний толгой эргэлдэж, мигрень, толгой эргэх нь холилдсон бөгөөд энэ нь намайг шударга бус үхлийн гэрч байсан тул үзэн ядалттай байсан тэр өрөөнөөс намайг бараг салгах шахав. Би аавыгаа, Домодоссола хотод намайг хүлээж байсан харгис хувь заяаны тухай бодохоо больсон, уйлснаасаа болж нулимс минь урсахаа больсон. Миний явахдаа Мессинагийн хоолойн нүд гялбам гэрэлд төсөөлж байсан тэр бурхан хаана нуугдаж байсан бэ? Тэр яагаад биднийг орхисон юм бэ? Тэр яагаад намайг ингэж их хуурсан юм бол? Яагаад одоо би аавыгаа олсон байхад тэр надаас үүрд холдсон юм бэ? Энэ эмгэнэлт явдлын учир нь юу байв? Одоо Домодоссола дахь Бурхан өөр, алслагдсан, баригдашгүй мэт санагдаж, тэр харанхуйгаас бүтсэн, баригдашгүй, ойлгомжгүй, гашуун, гашуун Бурхан мэт санагдаж, үлдсэн өдрүүдэд би дахиж итгэх үү, эсвэл үл тоомсорлох уу гэдгээ мэдэхгүй байв. Шөнө, шөнөжин чимээгүй байж, харанхуйд нүдээ базлан харж, өдөр ирэх тусам бүх зүйл өмнөх шигээ эргэж ирнэ гэж бараг найдаж байв. Гэр бүлээ ан цавын ирмэг дээр байгаа тэр зовлонтой өдрүүдэд би бяцхан охидод диваажин байх газар биш гэдгийг ойлгосон.

Тэр шөнийн нэгэнд, өглөө үүрээр би ухаан алдаж, тарчлан нойрсосныхоо дараа сайхан зүүд зүүдлэв: би нууран дээр өөрийгөө олж, дараа нь аав минь тэнгэрийн гэрэлд дүрэлзсэн нүд, царайтай харагдсан. Одоо царай нь зовохоо больж, дахин үзэсгэлэнтэй болсон. Тэр над руу өхөөрдөм инээмсэглэн гарнаас минь атгаад намайг тэврээд надтай ярьж эхлэв. "Миний хүүхэд" гэж тэр хэлэв - би чамд одоо хэлэхийг хүсч байгаа зүйл бол миний хайр, чиний төлөө хүсч буй бүх сайн сайхан зүйл юм. Нөхцөл байдлаас болж бид бие биенээ мэдэхгүй байна. Би чамайг том болохыг хараагүйдээ харамсаж байна ..." .

Заримдаа би тэр зүүд, сүүлчийн аялалынхаа тухай боддог, Эзэн намайг хэзээ дуудах бол гэж боддог, би тэнгэрийн хаалгыг гатлахад аав минь намайг хүлээж байх болно, тэр орой намайг дагуулж явсан шиг хувцаслаж байх болно гэж төсөөлөх дуртай. кино театр: Түүнтэй хамт бид бие биедээ хэлэх олон зүйл байгаа тул 2-р сарын тэр хүйтэн шөнө тасалдсан яриагаа үүрд үргэлжлүүлэх ёстой. Миний бодлоор сүүлчийн аялалаа эхлүүлэх нь хамгийн сайн арга байх болно.

Аав нь энгийн гуталчин байсан тул ээж дөрвөн хүүхэдтэй, тэтгэвэр тэтгэмжгүй үлдсэн. Хорвоогийн бүх хүйтэн, зовлон зүдгүүр манай ядуу цагаач гэр бүлд буусан.

Газар нутгаасаа алс, амьдралаас хол бид элсэн цөлийн салхинд чирэгдсэн элсний ширхэг байсан.

Ээж минь өөрийгөө болон бүх сэтгэлээ алдсан. Тэр хоосон бүрхүүл болжээ. Түүний бие нь мод шиг агшиж, жингээ хасахаа больсонгүй, алга болсон харц нь цонхигор, илэрхийлэлгүй царайгаараа алс холын зүг, эцгийнхээ булш руу чиглэн хэдэн минут зогссонгүй. Тэр мартагын аргагүй сүнс шиг болсон байв. Түүнийг унаж, гарах гарцгүй цөхрөлд живэх мөчийг би мэдэрсэн. Би түүнийг сэгсрэх гэж оролдсон, сэтгэлийг нь сэргээх гэж түүнтэй ярилцсан. Гайхалтай нь дүрүүд нь бүрмөсөн өөрчлөгдсөн: охин нь ээжийгээ тайтгаруулж, түүнийг нөхөргүй амьдралд бэлдэж, мартагын туслахын тулд түүнд үлгэр ярьж өгсөн юм. Том охин би 15 нас хүрээгүй байсан.

Оройн хоолны дараа би дахиад хэдэн цент олохоор үсчинд ажилдаа орлоо. Би бол итгэл найдварын дөлийг амьд байлгахыг хичээсэн хүн. Гэвч эцэст нь ээж минь цөхрөлийн хүч чадлаараа нэг уйлахын хооронд хорвоо ертөнцийг бүхэлд нь мөрөн дээрээ үүрч алгуурхан буцаж оёдолчин болж, хэдэн банзал, халаад оёж байсныг бүү мэд.

Аравдугаар бүлэг - Үзэсгэлэнт туса

Мөн оны тавдугаар сард дүү маань улаанбурханаар өвчилж, би ч гэсэн хүүхэд байхдаа өвчлөөгүй байсан. Би орондоо хэвтэж байтал ээж хаалга онгойлгохыг сонслоо. Хэн нэгэн хаалганы хонхыг дарав. Дараа нь би Зизи, Мишелилло хоёрын дууг сонссон. Би санаа зовж байсан: өмнө нь тэд намайг Домодоссола руу эцэг эхтэйгээ уулзахаар хэзээ ч авч байгаагүй, одоо тэд ирсэн. Тэд долоо хоног орчим байсан ч намайг хамт Сицили руу буцаж ирнэ гэж найдаж байсан тул бага зэрэг урам хугарсан. 11-р сард хараар хүрээлэгдсэн захидал ирсэн. Ээж нь сандарч, нээхэд гар нь чичирч байв. Би түүний уйлахыг харсан: Зизи өвөө Тури нас барсныг зарлав. Тэд түүнийг арваннэгдүгээр сарын 8-нд Бордонарогийн хөдөөнөөс нас барсан байхыг олсон. Тэр 87 настай байсан. Дараа жил нь бас нэг их урам хугарах явдал тохиолдсон бөгөөд мөрдөн байцаалтын явцад нүх гаргах явцад олдсон амны алчуур хоолойд нь амьсгал боогдсоны улмаас нас барсан байна. Уг хэргийг эмэгтэй хүн хөдөө амьдардаг хөрш дүүтэйгээ хамтран 11 мянган лирийн тэтгэврийг хулгайлах зорилгоор үйлдсэн байна. Хожим нь тэрээр 24

жил шоронд хоригдож байсан бол тэрээр хамсаатны хэргээр 12 жил хоригджээ.

Би гунигтай хэвээр байв. Бага мөнгөөр бид 5 хүнтэй хамт байж чадахгүй. Хатагтай Тильд намайг ажилд зуучлах албанд бүртгүүлэхийн тулд ажлаас халах хуурамчаар үйлдэхийг зөвлөсөн. Ажил байгаа эсэхийг шалгах гэж байн байн очсон ч найдвар бага байсан. '53 оны 4-р сард тэд хэдэн охидыг үйлдвэрт ажилд авсныг би мэдсэн. Тэдэнд хэрэггүй, аавууд нь аль хэдийн ажилтай байсан. Тиймээс би эсэргүүцлээ илэрхийлэхээр оффис руу явсан: Би бусдаас илүү ажиллах хэрэгтэй байсан. 5-р сард би эцэст нь цахилгааны утаснуудад уян харимхай тууз, гутлын үдээс, тууз, хоолой үйлдвэрлэдэг үйлдвэрт орлоо. Долоо хоногийн 6-13, 13-21 ээлжтэй шаргуу ажил. Завсарвал би бас үсчинд очиж цалингаа нэмж, ээжийгээ тайвшруулдаг байсан.

Наймдугаар сар ирлээ. Баярын өдрүүдээр Комаре Грациа өндөр настай ээжтэйгээ уулзахаар Сицили руу явах ёстой байв. Би ч бас охин Катеринатайгаа явахаар шийдсэн. Бид Милан руу галт тэргээр хөдөлж, дараа нь Ром руу явж, шөнөдөө ирлээ. Бид Сицили руу явах галт тэргийг хэдэн цаг хүлээх хэрэгтэй болсон.

Өртөө дээр бид тосгоныхон байсан бөгөөд тэдний дунд Новарагийн одой жүжигчин Сальваторе Фурнари, нэрийг нь санахгүй байгаа цэрэг байсан. Хатагтай Гразия вандан сандал дээр амарч байхад Катерина бид хоёрыг зугаалахыг урьсан юм. Тэд биднийг Пиазца Эседра руу

мотарелло идэхээр аваачсан. Би дахин амилаад эхэлж байгаа юм шиг санагдсан.

Аль хэдийн хөл хөдөлгөөн ихтэй галт тэрэг ирэхэд хатагтай Гразия хоёр цүнх барин явахаар яаравчлав. Галт тэрэг бүрэн зогссонгүй, тэр зам дээр унасан. Катерина, би болон бүх хүмүүс Мөнхийн Эцэгийг хөхөрсөн боловч гайхамшигтайгаар амьд гаргаж ирэхэд нь хашхирлаа. Эмнэлэгт хүргэхээс татгалзсан. Нэг цагийн дараа галт тэрэг хөдөллөө. Үд дундаас өмнө бид Терме Виглиаторе буудалд хүрч, автобусаар биднийг Зизи, Микерилло нарын зочид Новара Сицилия руу хүргэв.

Тэд биднийг хүндэт зочноор угтан авлаа. Тэр шөнө бид гурвуулаа орондоо байсан, Катерина бид хоёр нүд ирмээгүй унтсан. Хатагтай Грациа өвдөлтөөр дүүрэн байв. Тэр шөнө гэнэтийн зүйл тохиолдов: зарим залуус биднийг гитар, хийл барин серенада тоглосон боловч Микерилло авга ах бухимдан тэднийг зугтав.

Катеринагийн ээж бараг бүх цагаа орондоо өнгөрөөдөг байв. Тэрээр арав хоногт хоёрхон удаа гарч, өндөр настай ээж дээрээ очжээ. Үдээс хойш ангийнхан, лабораторийн найзуудтайгаа уулзахаар явлаа. Нэг өдөр би бас намайг тэврээд ирэхийг сургуулийн найз харлаа. Тэр унадаг дугуйг гараас нь атгаж байсан бөгөөд би түүнээс намайг хүргэж өгөхийг хүссэн. Тэр үед Новара дугуй унаж яваа охиныг хэзээ ч харж байгаагүй. Нэг л мэдэхэд Зизи намайг "Чи шар шувуу болчихлоо, би ийм юм төсөөлөөгүй л дээ" гэж загнаж билээ.

Домодоссола хотод буцаж ирэхэд хатагтай Грациа эдгэрэх гэж тэмцэж байв. Тэр уналтын дараа артрозын өвдөлт гарч ирэв. Тэр намайг ч бас урьсан үдэшлэгт гэр бүлээрээ очихдоо л зориглодог байсан.

Би үйлдвэрт болон үсчинд ажиллахаар буцаж ирсэн ч надад шинэ туршлага хэрэгтэй байсан. Нэгэн өдөр Сан Жервасио ба Протасиогийн сүмд зочилж байхдаа Дон Жузеппе Бенетти над руу ойртон ирж, надаас асуулт асуув. Би бүх уй гашуугаа түүнд даатгасан. Тэр намайг

зоригжуулж: “Ням гарагийн үдээс хойш уран илтгэлд ирээрэй. Тэнд та Католик шашны ерөнхийлөгч Синорина Германаг олох болно, тэр таныг охидтой танилцуулж, олон сайхан зөвлөгөө өгөх болно.” Би тэр даруйдаа тайвширсан: бага зэрэг ичимхий зангаараа би найз нөхөдтэй болж эхлэв. Би яаж ярихаа мэдэхгүй байх вий гэж айж байсан ч Бурханы тусламжтайгаар анхны бэрхшээлийг даван туулсан. Би үүсгэн байгуулагч Армида Бареллийг биширч, нийгэмлэгийн сониныг дуртайяа уншсан: түүний ачаар миний амьдрал сайжирсан. Үйлдвэрийн ээлж зөвшөөрсний дараа би өглөөний 7 цагт цугларахад очиж, өөрийн сүнслэг удирдагч гэж боддог Дон Бенеттитэй уулзав. Ням гарагт би сүмийн урд байрлах сайн хэвлэлийн газарт нэг цаг өнгөрөөхийг санал болгов. Дараа нь тэд намайг ACLI зөвлөлд элсэхийг урьсан. Эдгээр бүх амлалтууд надад чухал бөгөөд амжилттай болсон мэт санагдаж байв.

Үйлдвэрийн хамт олон намайг мухар сүсэгтэн гэж үздэг байсан ч надад эвгүй санагдсангүй, үнэндээ би тэдний төлөө залбирч, ээлж эхлэхээс өмнө хувцас солих өрөөнд бүдүүлэг үг хэлэхээр нь буцаагаад дуудсан.

Арван нэгдүгээр бүлэг - Шаазан нүүр

Зуны нэгэн ням гарагт Германы католик шашны ерөнхийлөгч ууланд аялал зохион байгуулав. Үлдсэн багахан мөнгөөр би аяллын зардлыг төлж чадсан. Бид автобусаар Гоглио руу, дараа нь кабелийн машинаар Альпе Деверо руу, дараа нь Крампиоло руу явганаар ирлээ. Би цэцэгсээр бүрхэгдсэн уулсын гоо үзэсгэлэнг эргэцүүлэн бодож байв: rhododendrons, buttercups, зэрлэг цахирмаа. Найрлах нэрс. Цонхны тавцан дээр нь тод улаан, ягаан өнгийн герани өлгөгдсөн чулуун дээвэртэй, модон цонхтой бүхээгүүд. Би Германаас зам хаана дууссаныг асуув. "Бид ядрахаараа үдийн хоол идэхээр зогсох болно." Шөнийн 13.00 цагийн үед бид хаднаас хөндий рүү урсдаг тунгалаг усыг ууж зогслоо. Хоолоо идэж, залбирч, дуулж дуусаад буцах замдаа гарлаа. Би баярласандаа чичирч байв: Би хэзээ ч ийм сайхан өдрийг өнгөрөөж байгаагүй. Гэртээ би ээждээ бүх юмаа ярьчихаад инээмсэглэхийг нь харлаа.

Хааяа би Новара Сицилиагийн нэг найзаас захидал хүлээж авдаг байсан: тэр Домодоссолод ажил олж өгөхийг хүссэн тул бид уулзах болно. Би маш их төөрөлдөж байсан ч хэн нэгэн надад дурласанд баяртай байсан. Домодоссологийн нэг хүү бас байсан, гэхдээ би түүнд дургүй байсан: өглөө нь тэр граппа ууж, үргэлж улаан хацартай байдаг.

Өглөөний бясалгал надад сүм хийдэд хүрэх замыг зааж өгсөн боловч тэр үед хүүхдүүд, гэр бүл зохиох санаа надад таалагдсан. Би Бурханы хүслээр өөрийгөө даатгасан. Би ням гарагийн үдээс хойш найзуудтайгаа

долоо хоног бүрийн Катехизмын амлалтаа төлөвлөхдөө уран илтгэлийн танхимд өнгөрөөсөн. Зарим ням гаригт бид зэргэлдээх хотуудын уран илтгэлүүдэд очдог байлаа. Автобусны аялал намайг зовоож байсан ч зориг зүрх нь жаахан зовлонг даван туулсан.

1954 оны 5-р сарын 1-нд ACLI болон уран илтгэгчид аялал зохион байгуулав: өглөө Мадонна ди Оропагийн ариун газарт мөргөл хийх, үдээс хойш Биелла дахь Эрхэм пасторын жагсаал. Би нэг найз болон түүний найз залуу Пьеринотой хамт бүртгүүлсэн анхны хүмүүсийн нэг байсан. 2 автобус дүүрэн залуучууд явлаа. Тэдний дунд би хаа нэгтээ харж байсан ичимхий шаргал үст хүү байв. Тэр байсан: миний очсон барилгын компанийн ажилчин үсчингийн үйлчлүүлэгчид рүү залгасан. Пьерино түүнийг надад танилцуулсан: тэр бол түүний үеэл юм. Өдрийн турш тэр над руу харцаа салгаж байгаагүй. Гэртээ ирээд ээждээ энэ тухай хэлсэн. Маргааш орой нь би түүнийг нэгдүгээр давхарт байрлах өрөөний жижиг тагтны доор харав. "Ээжээ, ээж ээ, ирж хараарай: Биеллад уулзсан хүү байна." Тэгээд тэр хагас инээмсэглэн: "Тэр чамтай үерхэж байгаа нь илт байна." Маргааш орой нь хөрштэйгөө гадуур явж байхдаа би түүнийг урдаас олж харав. Тэр ичингүйрэн бидэнтэй хамт ирж болох уу гэж асуув. Би бага зэрэг эргэлзээтэй хүлээж авлаа. Энэ тэр гээд л яриад л мөс хагалсан. Үйлдвэрийн үдээс хойшхи ээлж дуусмагц тэр намайг дагалдан гэртээ ирлээ. Нэг орой би түүнийг ээжтэй нь танилцуулахаар дагуулан очсон, ээж нь түүнийг маш сайхан хүлээж авсан. Чөлөөт цагаараа тэрээр уран илтгэлд оролцдог байв. Дараа нь охид, хөвгүүдийг салгаж, уулзалтын төгсгөлд л уулзаж болно. Бид мөн ACLI-ийн хуралд оролцсон.

Ээж минь бие биедээ хайртай хоёр хүү ганцаараа гарч чаддаггүй Сицилигээс ирсэн ч бидэнд итгэж, бид амар амгалан аяллаа. Жиус надад аавтайгаа уулзсан гэж хэлэв: мөнгө олохын тулд 4 хүүхэдтэй, зөвхөн аав нь ажилладаг байсан тул хүү байхдаа гэрээсээ хэдхэн алхмын зайд байрлах хуарангийн санхүүчдэд ажил хийдэг байсан.

Заримдаа тэр гутлыг нь аавд минь авчирч засуулдаг байсан. Би баяртайгаар сонссон.

Тэр надад өөр зүйл хэлэв: 1950 оны 9-р сарын 16-нд би Ромыг дайран Домодоссола руу явахад бид бараг уулзсан. Жузе, миний түүнийг одоо ч гэсэн нэрлэж заншсанаар Ариун жилд дугуйгаар ирсэн байв. Адал явдалт аялал: тэр Домодоссолагаас уулын гуталтай хурдан гишгэсэн хөндийн тахилчтай хамт явав. Түүнийг дагах нь бараг боломжгүй байсан. Тэр салат авахаар ногооны талбайг хараад л зогсов. Аяллын хагаст Жюзе ганцаараа үлдэв. Замдаа тэрээр хог ачсан хуучин унадаг дугуйтай гудамжны худалдагчийг олжээ. Тэд Ром хүртэл бие биентэйгээ хамт байсан.

Наймдугаар сар ирлээ. Үйлдвэр амралтаараа хаагдаж байсан тул би Мергоццо нуурын толгод дээр эдгэрсэн Роза эгчтэйгээ уулзахаар шийдлээ. Гэрийг удирдаж байсан гэлэнмаа нараас хэд хоног үлдэхийг гуйв. Би энэ санааг Жузэд хэлсэн. Гэрт амралтаараа өөр охидууд байсан. Тэдний дунд гэлэнмаагийн гоо сайханч зээ охин бий. Таамаглалын баяр болох 15-ны өглөө тэр биднийг Массын дараа өрөөндөө дуудаж бэлтгэл хийв. Тэр бидний нүүрийг янз бүрийн тос, сормуусны будаг, уруулын будгаар дүүргэсэн: бид лав баримал шиг харагдаж байв. Үдийн хоолны үеэр гэлэнмаа авга эгч зээ охиноо буцааж дуудав: Тэр бидэнтэй ингэж харьцах нь утгагүй юм.

Үдээс хойш цонхоор нуурыг хараад би Жузыг гарч ирэхийг харав. Би тэр шаазан царайтай харагдахыг хүсээгүй. Намайг үүдэнд хараад тэр бараг л танихгүй шахам байлаа. Би уучлалт гуйж, энэ бол туршилт байсан бөгөөд бусад охид ч мөн өөрчлөгдсөн гэж тайлбарлав. Үдээс хойш бид байшингийн цэцэрлэгт алхав. Орой болоход тэр надтай мэндчилж: "Удахгүй Домодоссола хотод уулзъя, гэхдээ өмнөх шигээ цэвэрхэн, шинэхэн царайтай".

Арван хоёрдугаар бүлэг - Виолетта

Хоёр долоо хоногийн амралт дуусмагц би 13.00-21.00 цагийн хооронд ээлжээр үйлдвэртээ ажилдаа орлоо. Би машинуудын буланд ороомог сүвлэх зуураа Жузегийн тухай бодсон ч тэгсэнгүй. түүнийг харах маш их хүсэл байна. Орой 21 цагийн үед дуут дохио дуугарч миний зүрх хурдан цохилж эхлэв. Хавтсанд тамга дарсны дараа би хаалганы үүдэнд хагас харанхуйд дугуй харав. Энэ үнэхээр тэр байсан: тэр над руу ирээд ичингүйрэн нүүр рүү минь хараад: "Чи надад маш энгийн дуртай" гэж хэлэв. Тэр намайг унадаг дугуйны хоолой дээр суулгаад гэрт минь хүргэж өгсөн. Бид энгийн сайхан шөнийн мэндчилгээг солилцлоо. Энэ нь бараг өдөр бүр тохиолддог байсан. Ням гарагийн үдээс хойш бид ойролцоох тосгонд хэд хэдэн дугуй унасан. Нэг өдөр тэр намайг аав, ээж, хоёр эгч, нэг ахтай танилцуулахаар гэрт нь хүргэж өгсөн. Тэр намайг бага багаар авга ах, үеэл ах нартайгаа найзын хувиар танилцуулсан.

Ээж биднийг тагтан дээрээс хараад гэртээ ирүүлэв. Тэр хүүг хайрлаж байхад би маш их шийдэмгий байсан. 12-р сарын 8-ны өдөр буюу миний нэрийн өдөр болох Гэмгүй үрийн өдөр хаалганы хонх дуугарав. Энэ бол цэцэгчин байсан бөгөөд надад улаан лишний баглаа өгсөн юм. "Ээж ээ, Жузе надад сайн сайхны ерөөл илгээсэн!". Би тэмдэглэлийг нээхэд ямар их урам хугарсан бэ: тэр биш, 14 настай хүүтэй

санамсаргүй тааралдсан. "Би чамд хайртай" гэсэн гарын үсэгтэй. Магадгүй тэр намайг өөрийнхөө нас гэж бодсон байх.

Зул сарын баяраар Жиус шоколадаар дүүрэн том өнгийн ваар, мэндчилгээний хуудас барьжээ. Би түүнд баярласнаа хэлээд бид хамтдаа шөнө дундын сүмд явлаа. Гэртээ буцаж ирээд тэр надад: "Маргааш би гэр бүлийнхэнтэйгээ хамт хамаатан садантайгаа үдийн хоол идэх ёстой. Би боксын өдөр дахин уулзъя" гэж хэлсэн. 26-ны өглөө би ээждээ "Би тэр хүүтэй ахиж явахгүй, ваарыг нь буцааж өгч байна, би амлалт авахыг хүсэхгүй байна" гэж хэлсэн. Тэгээд тэр ширүүн харцаар: "Чи галзуу юм, чи шоколад идээгүй байсан бол үүнийг хийж чадах байсан."

Дараагийн өдрүүдэд Жуз ердийнхөөрөө намайг ажлаас авахаар ирлээ. Явган эсвэл унадаг дугуйны хоолой дээр би түүнтэй бараг ярьдаггүй байсан. 1955 оны шинийн нэгний өдөр би мөргөлд явсан. Тэр ч бас тэнд байсан бөгөөд эцэст нь тэр намайг гэрт дагалдан явсан. Үүдэнд тэр надад: "Намайг ингэж зовж шаналах гэж юу бодож байгааг чинь мэдэж болох уу?" гэхэд нүднээс нь нулимс урсав. Тэр сүрэл тэмээний нурууг хугалж, би түүнд инээмсэглэв. Тэр намайг үнсээд: "Өнөө үдээс хойш би чамайг Калварио ууланд байдаг Весперс рүү явахаар тосож авна. Весперсийн дараа ACLI клубт кино үзүүлнэ" гэж хэлэв. Би зөвшөөрч, бид баяртай гэж хэлсэн. Би гэртээ мэдээлэхэд ээж "Чи дахиж ийм сайн хүү олдохгүй" гэж баярлан хэлэв.

Шөнийн 14 цагт бид Виа Крусисын сүм хийдийн хамт луусын зам дагуу Калвари руу хөдөллөө. Бид ариун газарт хүрээд веспер дуулж, адисласны дараа клуб руу явлаа. Би киноны нэрийг санахгүй байна, гэхдээ маш уйтгартай байсан тул би хот руу буцаж "Catena" кино театрт очиж "Violette" нэртэй илүү сайн кино үзэхийг санал болгов.

Дөрөвдүгээр сард бид Вигеццо хөндий ба Сентоваллигийн дагуу галт тэргээр аялж, түүний эцэг эхийн хамт Локарно дахь хөвөгч цэцгийн

баярт очив. Бид намайг "найз охин" гэж танилцуулсан Жузегийн загалмайлан эцэгтэй уулзсан. Тэр гараа халаасандаа хийгээд түрийвчнээсээ 10 швейцарь франк гаргаж ирээд Жүзед өгөөд "Сайн байна, чи хэзээ гэрлэх вэ?" гэж хэлэв. Бид 2 бие бие рүүгээ харсан, энэ талаар огт ярьж байгаагүй.

Дараагийн өдрүүдэд бид гэрлэх санааг сонирхож эхлэв. Бид гэртээ хүртэл энэ тухай ярьж байсан. Ээж баяртай байсан ч санхүүгийн боломж хомс байв. Бид бага багаар хэдэн даавуу, дотуур хувцас худалдаж авлаа. Бидэнд онцгой хэрэгцээ байгаагүй. Бид жижигхэн, даруухан байр хайж явлаа. Бид үүнийг эртний Мотта дүүрэгт олсон тул хуримын өдрийг 9-р сарын 19-ний Даваа гарагт тогтоов. Би ээжтэйгээ хамт Панзараса даавууны дэлгүүрт очиж хуримын даахинзны нэхсэн торыг нь авч өгөөд намайг үргэлж энхрийлэн урлаж өгнө гэж амласан үсчин хатагтай Тильд рүү аваачсан юм.

Би насанд хүрээгүй байсан тул хотын захиргаанд ээж маань гэрлэхийг хориглосон баримт бичигт гарын үсэг зурах ёстой байв. Жузегийн эцэг эх ч бас баяртай байв. Сүм хийдэд Монсеньор Пелланда бидэнд урмын сайхан үгсийг хэлсэн: "Амьдрал бидэнд үлдээсэн баяр баясгалан, уй гашууг даван туулахын тулд маш их итгэлээр даруухан байгаарай. Би чамайг голын дагуу улаан гүйгч олохыг зөвшөөрнө".

Бид ердийнх шигээ ах дүү хамаатан садан, найз нөхдийнхөө нэрсийн жагсаалтыг бэлтгэх ёстой байв. Маш цөөхөн зочид. Жузегийн ээж "Нэг гэр бүлд хоёр" гэж хэлсэн. Аажмаар 35 хүнтэй боллоо. Гэрчүүдийг сонгосон: Жузегийн авга ах Кармело, миний хувьд бидний уулзалтын архитектор Пьерино. Хурим болохоос долоо хоногийн өмнө Дон Жүзеппе Бриакка тэргүүтэй эрчүүдийн уран илтгэгч бидэнд зориулж үдэшлэг бэлдсэн. Мастер Фурига самбар дээр мэндчилгээний зургийг зурж, найз нөхдийн жагсаалттай гүйлгэх хуудас бүтээжээ. Мөн нарийн боов, ундаагаар бүрхэгдсэн ширээ байв. Ургийн урлагт ийм үдэшлэг болж байгаагүй. Гэгээн Гервасио, Протасио нарын коллежийн сүмийг

шинэчилж, хучилт нь нуранги, чулуугаар дүүрсэн байсан ч зарим хүсэлтэй эмэгтэйчүүд Жузеппе, Концетта хоёрын хүндэтгэлд зориулж сүмийг цэвэрлэхийн тулд чадах бүхнээ хийсэн.

9-р сарын 16-нд Зизи, Микерилло нар ирж, Концеттина гэрлэх гэж байгаа тул нүүсэн бөгөөд тэрээр түүнийг тахилын ширээнд дагалдан, тэнд байхгүй болсон эцгийнх нь оронд очих ёстой байв.

Энэ хооронд жижиг бэлгүүд ирлээ: кофены сав, кофе бутлуурын, розолио шил, таваг, хутганы иж бүрдэл нь хайрыг хүлээн авсан хамаатан садан, найз нөхдөөсөө, Пиерино болон түүний авга ах нараас гал тогооны багц. Эмэгтэйчүүдийн католик шашны үйл ажиллагаа бидэнд Ариун гэр бүл, туслах Дон Бенеттитэй хамт орны дэргэдэх зургийг мөнгөн чимэглэлтэй гайхамшигтай ногоон цэцгийн ваартай болгосон.

Урд шөнө урт байсан. Бага насны гурван хүүхэдтэй, хөрөнгө мөнгө багатай ээжийгээ бодсон. "Чи итгэл муутай байна, уран илтгэлийн сургууль амьдралд үргэлж Провидент байдаг гэж заагаагүй гэж үү?" гэж би өөртөө хэлэв. 19-ний даваа гаригт би долоон цагт боссон. Хатагтай Тильд нэхсэн тортой даашинзтай ирлээ. Тэр намайг хувцаслаж, Миланд худалдаж авсан гивлүүрийг минь янзалсан. Өглөөний 9 цагт такси намайг сүм рүү хүргэхээр ирлээ. Би эргэлзэж, намайг харж буй хүмүүсийн далайг олж харав. Жиус аль хэдийн тахилын ширээн дээр эгч Розагаа дагуулан жүржийн цэцгийн баглаа бариад намайг хүлээж байв, учир нь ээж Олимпиа анхны хүүхэдтэй болох гэж байгаадаа хэтэрхий их баярласан байх. Би улаан гүйгч дээр авга ах Микериллотой хамт түүнтэй нэгдэв.

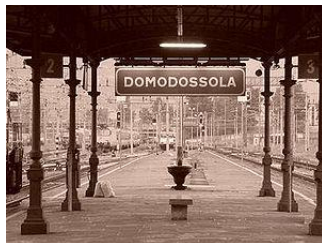
Масс эхлэв. Монсеньор Пелланда бас сэтгэл хөдлөм байв. Би урмын үг, бөгжний адислал, насан туршдаа үнэнч байх амлалт, ёслолын төгсгөлд гарын үсэг зурсныг санаж байна. Гадаа гарахад тэр үед миний

нагац эгч болсон Пьериногийн ээж миний цээжин дээр католик шашны эмэгтэйчүүдийн тэмдгийг зүүв.

Арван гуравдугаар бүлэг - Шинэ амьдрал

Сүм дэх баяр дуусмагц Кастеллацзогоор дамждаг Grandazzi бааранд цайгаа уулаа. Зочидтой нэг үнсэлт, нөгөө үнсэлт хоёрын хооронд пицца, нарийн боовтой аперитив идэв. Ээжтэйгээ чемодан авахаар явсан хадмууд Олимпиа, Армандо хоёрт тусгайлан мэндчилж, үнсэлцэж, бал сараа хийхээр 12.15 цагийн галт тэргэнд суухаар буудал руу яаран очив.

Ээж нүдээ аниад уйлж байлаа. Бид тасалгаанд орлоо. Жүүз бид хоёр сүүлчийн салах ёс гүйцэтгэхээр цонхоор тонгойж байхад станцын дарга шүгэлдүүлэн явахыг мэдэгдэв. Бидний амьдралын адал явдал эхэлсэн.

Бид Флоренцэд ирэнгүүтээ үсчин хатагтай Тильдегийн заасан зочид буудал руу явлаа. Тансаг зэрэглэлийн үүдэнд биднийг хөгжим угтсан бөгөөд дараа нь туслах ажилтан биднийг гуравдугаар давхрын өрөөнд аваачлаа. Бидний хувьд бүх зүйл шинэ байсан, тэр ч байтугай давхар орон дээр унтаж байсан.

Бид хотод очсон эхний өдөр, хоёр дахь өдөр бид Флоренцыг бүхэлд нь биширч болох Пьяццале Микеланджело руу очсон. Бид хэд хэдэн гэрэл зураг авсан: Жузегийн камер нь хальстай найман хар, цагаан зураг авах боломжтой.

Гурав дахь өдөр Ром руу хөдлөв. Золиослолоор хэмнэгдсэн мөнгө хангалттай байх ёстой тул зочид буудал илүү даруухан байв. Бид Жузегийн Ариун жилд үзсэн дөрвөн базилик болон Треви усан оргилуурыг үзэхээр хэд хоног зогслоо. Бид мөн 53 оны алдарт шөнө

Синьора Грациа галт тэрэгний доор унах үед байсан Эседра усан оргилуур руу буцаж ирэв.

Сицили руу явах цаг ирлээ. Удаан аялсны дараа галт тэрэг Калабрид хүрч, эцэст нь Вилла Сан Жованнигаас Сицилийг харж болно. Галт тэргийг гатлага онгоцонд ачиж, Мессина боомтын үүдэнд өндөрт байрлах Мадоннина тэр мөчүүдийг Жиус таашаажээ.

Ээжийн ах Кармело авга ах, эхнэр Гаэтана, охид Розетта, Антониетта нар биднийг буудал дээр хүлээж байв.

Тэд биднийг хоёр хунтайж шиг угтлаа. Бид хоёр өдрийн турш Мессина хотод зочилсон: миний хүүхэд байхдаа харж байсан сүмийн цаг, Мадонна ди Монтальто болон бусад маш үзэсгэлэнтэй талбайнууд.

Тэр байшинд нэг л дутагдал байсан: оройн хоолны үеэр авга ах, үеэлүүд хувцаслаж, ширээнд суухын оронд "Далайн эрэг дагуу зугаалцгаая" гэж хэлэв. Жуз бид хоёр огцорсондоо сэтгэл дундуур гарав. Оройн 23 цагийн үед бид гэртээ буцаж ирэхэд нагац эгч хоол хийж эхлэв. Нэгэн шөнө тэрээр дун доторх дунгуудыг соусанд хийж өгсөн ч зуршил биш хайр сэтгэл чухал.

Гурав дахь өдөр тэд биднийг галт тэргэнд хэдэн нулимс дуслуулан дагалдан явлаа. Авга ах Микерилло Новара руу очихоор таксины жолоочтой хамт Терме Виглиаторе өртөөнд байв. Зизи, авга эгч Мариччия, авга эгч Пеппина нар тосгонд биднийг хүлээж байв. Үнэхээр Домодосолагийн ноёд ирж байгаа юм шиг санагдав.

Маргааш нь бид Бадиавекчия руу аавын талын эмээ Концетта болон аавын минь авга ах, эгч, дүү нартай уулзахаар явлаа. Эмээгийн тамхины дэлгүүртэй жижигхэн талбайд намайг багаасаа мэддэг байсан тосгоны олон оршин суугчид цугларч, бусад хүмүүст хандан: "Концеттина нөхөртэйгээ ирлээ!"

Үнсэлт, тэврэлт, улаан нүүр. Энэ нь надад зүүд мэт санагдаж байсан. Би эх орноосоо гараад яг таван жил өнгөрчээ.

Хоёр хоногийн дараа бид "Каузи и Лупу" хэмээх таксины жолоочтой хамт Таормина руу явлаа. Үд дунд тэр биднийг ресторанд аваачиж, цагаан бээлийтэй хооллож байсан. Жуз бид хоёр бие бие рүүгээ харан: "Бид хангалттай мөнгөтэй болох уу?" Гэж хэлэв. Таормина, дараа нь аадар борооны дор Кастелмолад зочилж, орой нь бид ядарсан боловч сэтгэл хангалуун Новарад буцаж ирэв.

Маргааш нь аль хэдийн Домодоссола руу буцах цаг болжээ. Шинэ амьдралын амлалтууд биднийг хүлээж байв.

Арван дөрөвдүгээр бүлэг - Бидний анхны үүр

50, 53 онд би Домодоссола руу аялсан ч анх удаагаа явсан юм шиг: би хосуудын хувьд шинэ амьдрал руу явж байна.

Галт тэргэнд суугаад гатлага онгоцонд суугаад боомтын Мадоннина, Сицили аажмаар холдохыг харахаар дэнж дээр гарав.

Бид нулимс дуслуулан модон сандал дээр суугаад вагон руугаа буцлаа. Тэр үед дэнж байсангүй.

Шөнө болоход бид хүзүүгээ унжуулан нойрмоглож эхлэв. Хааяа бид босож цонх руу харна. Чухал өртөөнүүдэд өртөөний дарга хотын нэрийг чанга дуугаар зарлав. Неапольд явган хүний зам дээр пицца зардаг "гуаглиони" байсан. Тэд зальтай байж эхлээд аялагчдаас мөнгөө авч, дараа нь галт тэрэг хөдөлж, мөнгө, пиццатай үлджээ.

Бид Миланд бага багаар ойртож байлаа. Домодоссола руу галт тэргээр явж байхдаа би 5 жилийн өмнө анх мэдэрч байсан сэтгэл хөдлөлөө дахин мэдэрсэн: Маггиор нуур, Оссола уулс, чулуун дээвэр. Энэ удаад нөхөр Жузтай хамт. Үд дундын үед бид зорьсон газраа ирлээ.

Жузе Армандогийн ээж, аав хоёр биднийг хүлээж байв. Энэ бол баяр байлаа: хэрвээ тэд хонх дуугаргаж чадсан бол.

Олимпиа ээжтэйгээ үдийн хоол идээд дараа нь Мотта дүүрэгт байрлах шинэ цэцэрлэгт амарна. Маргааш нь би үйлдвэр дэх ажлаа үргэлжлүүлж, Жуз барилгын талбай руу буцаж ирэв.

Миний бодол ээжид минь дэмжлэг дутмаг байсан ч миний сүнслэг удирдагч Дон Бенетти намайг залбирахад урамшуулж, олон хүн түүнд хайртай гэдгийг баталж өгсөн. Заримдаа Жуз бид хоёр түүний гэрт үдийн хоол идэхээр очдог байсан бөгөөд тэр хоолонд дуртай байсан. Энэ хооронд миний нэг эгч ажил олж, гэр бүлдээ шинэ дэмжлэг болсон.

Удалгүй бид ээж, ээж Олимпиа, аав Армандо нарт 7-р сард өвөө эмээ болно гэж мэдэгдсэн.

Жирэмсний үед таагүй мэдрэмж төрж эхэлсэн ч ажил дуудаж байв. Тэгэхэд ажилчдыг одоогийнх шиг хамгаалдаггүй байсан. Жиус гаднах барилгын талбайгаас илүү сайн ажил олж чаджээ: торх залгуур, ноосон ширээ задлах хэрэгсэл, мөн "паунги" (модон ээрэх орой) зэрэг модон эдлэл хийдэг жижиг үйлдвэр. Тав дахь сард бид ирээдүйн нярай хүүхдэд зориулсан тэрэг хайж байгаа дэлгүүрүүдээр зочилж эхлэв. Өргөн нь орох хаалганаас үргэлж том байсан тул бид байшингаа нүүлгэхээр шийдсэн.

Тэр үед ямар ч агентлаг байхгүй, энд тэнд очиж асуудаг байсан. Провиденс биднийг үсчний цехийн ойролцоох Вии Скапачино дахь байшингийн хоёр давхарт байр олсон.

Богино хугацаанд бид нүүх ажлыг зохион байгууллаа. Бид хотын төвд байхаа больсон ч холгүй, ажлын байртай минь ойртлоо.

Сарын түрээс нь 8000 лир, бидний өчүүхэн цалинд маш их мөнгө байсан ч байр нь зочломтгой, гэрэл гэгээтэй байв. Хашаандаа бас миний хүсэл тэмүүлэл болох анхилуун үнэрт ургамал, цэцэг тарьж ургуулж болох хэдэн метр квадрат газартай байж болно.

Түлхүүрийг хүлээн авсны дараа бид өрөөнүүдийг цэвэрлэж, цонхнуудаа гоёмсог хөшигтэй, гал тогооны өрөөнд нэхсэн тороор чимэглэв. Нүүж дууссаны дараа амьдрал хэвийн үргэлжилж байв. Миний гэдэс улам бүр мэдэгдэхүйц болж байв. Нэг өдөр хамт ажилладаг хүн намайг жирэмсний амралтаараа гэртээ хэзээ ирэхийг асууж, эмэгтэйчүүдийн эмчид үзүүлэхийг зөвлөв. Тиймээс би нууцаар томилолт хийсэн. Эмч намайг удаан хүлээлээ гээд "Чи зургаа дахь сар гараад ажил хийх боломжгүй, долоо дахь сартай болчихлоо: эрсдэлд орсон" гэж бараг л загнаж байсан. Маргааш нь би бичиг баримтыг оффис руу нь хүргэж өгөхөд ажилтан хүртэл намайг гэнэн гэж хэлсэн.

Энэ хооронд би ээжийнхээ өгсөн хуучин даавуугаар цамц, цамц, гутал, живх нэхж, хувцас бэлдсэн.

Хүү ч бай, охин ч бай мэдэхгүй саармаг өнгөөр хатгасан даавуугаар бэлдэж өгсөн тэргийг бид ч авахаар явлаа. Эцэст нь 7-р сарын 2-ны орой миний ус тасарч чемоданаа бэлдээд эмнэлэг рүү явган явлаа. Намайг шалгаж үзсэн эмэгтэйчүүдийн эмч Жиүзэд гэртээ харьж болно гэж хэлсэн. Төрөлт дөнгөж эхэлж, 20 орчим цаг үргэлжилсэн. Маргааш нь намайг төрөх тасагт хүлээж байтал тэр төрөх эмнэлэг рүү буцаж ирэв.

Нэгэн цагт хүү төрж, сувилагч хүүгийн аавд хэлэхээр очсон нь бараг л сэтгэл хөдлөв. Нэг цагийн дараа тэр Армандо хэмээх өвөө шиг бидний анхны хүүхдийг тэвэрч чадсан. Хэдэн цагийн дараа өвөө, эмээ, авга ах, үеэл нартаа мөн мэдээлэл өгсөн. Тэр дэлхийн анхны хүүхэд юм шиг санагдав.

Арван тавдугаар бүлэг - Бид Бурханд талархаж байна ...

Төрөх тасгийн сувилагч нар энэ мах цустай амьтныг төрснөөс хойш хэдхэн цагийн дараа миний орон дээр авчирсан. Тэд миний хөхөнд тавив. Хүүхэд байхдаа зизигийн хийсэн өөдөс хүүхэлдэйг эс тооцвол.

Дараа нь эмнэлэгт хэвтэх хугацаа долоо хоног байв. Гэртээ харихаасаа өмнө бид тахилчийн адислал болох "цэвэршүүлэхээр" эмнэлгийн сүмд очив.

Тойрогт бүх зүйл гэртээ харихад бэлэн байсан ч толгой минь эргэж эхлэв. Эх баригч миний халууралтыг шинжиллээ: 39. Хүүхэлдэй бид хоёр дахиад хоёр хоног байх ёстой. Эцэст нь 12-ны пүрэв гарагт бараг эдгэрч, бид гэртээ харьлаа. 15-ны ням гаригт Армандог шинэ тэргэнцэр дээр аав Жузеппе, түүний найз Мариучиа загалмайлан эх, загалмайлан эцэг Базилио нартай уран илтгэлийн найзтайгаа хамт баптисмын санд аваачив. Ахмадууд мухар сүсэгт автаж гэртээ байж байхыг зөвлөсөн тул би арга хэмжээнд оролцохдоо баярласангүй. Бяцхан ундаа бэлдэж байгаад сэтгэл хангалуун байлаа.

Гурвалсан хүний амьдрал өөр байсан ч би маш сайн ажилласан. Сүү ихтэй, хүүхэд томорч, долоо хоног бүр ясли руу аваачиж үзлэг хийдэг байсан.

Харамсалтай нь хоёр сар болоод буцаад үйлдвэртээ ажиллалаа. Тэр үед цэцэрлэг байхгүй байсан. Эмээ нар түүнийг долоо хоног тус бүр харж байхаар тохиролцжээ.

Намайг зургаан цагийн ээлжинд ажиллахад Жуз ажилдаа явахын өмнө түүнийг боож, зорьсон газар нь хүргэж өгдөг байсан. Ухаангүй байдалд энэ хүүхэд зовж, би түүнтэй хамт уйлж байсан.

Харамсалтай нь би ажлаасаа гарч чадсангүй. Бага багаар итгэлээр бид гурвалсан байдлаар аялалаа үргэлжлүүлэв: эхний хоол, эхний

алхамууд нь гайхалтай зүйлс байсан. Цэцэрлэгийн эхний өдөр Жузе эцэст нь илүү сайн цалинтай ажил олов. Хэдэн жил бага сургуульд жижүүр хийж байгаад хотын захиргаанд зуучлагчийн албан тушаалд дуудагдсан.

Энэ нь үйлдвэрт ажлаасаа гарч, дүүгээ өгөхийг хүлээх зуураа хүүхдийнхээ төлөө өөрийгөө зориулах боломж бүрдсэн. 1962 оны 8-р сарын 17-нд бид хоёр дахь хүүхдээ төрүүлсэнд их баярласан. Лучано бол Армандогийн эсрэг цайвар шаргал үстэй байв. Үлгэр. 26-ны ням гарагт тэрээр эцэг Жузе, түүний загалмайлан эх үеэл Мариучиа болон түүний загалмайлан эцэг, Жузийн ах Антонио нартай баптисм хүртжээ. Энэ удаад ч гэсэн гэртээ үлдэх хэрэгтэй болсон. Жирэмсний амралт дуусмагц хоёр хөөрхөн үрийнхээ төлөө өөрийгөө зориулахаар ажлаасаа гарсан.

1962 оны 10-р сарын 1-нд Армандо мөрөн дээрээ цэнхэр хормогч, цүнхтэйгээ нэгдүгээр ангид оржээ. Үүнийг бид Леопарди багшид хэдэн нулимс дуслуулан даатгасан.

Мөн тэр үед Домодоссола хотын дарга Жузег дуудаж, хотын элчийг тэтгэвэрт гарахад хоосон үлдсэн хотын барилгын хоёрдугаар давхарт байр санал болгов. Хэдхэн хоногийн дараа бид нүүх ажлыг зохион байгуулсан. Манай төвд бүх тохижилттой байсан. Орой нь том хаалгыг хаасны дараа бид хотын захирагч байсан. Бид Нийслэлийн Засаг даргын Тамгын газрын тагтан дээрээс жагсаал цуглааныг тухтай үзэж байлаа. Цонхнуудаас бид олон зуун жилийн уламжлалтай зах зээлийн нэг хэсгийг харж байв.

Энэ хооронд Лучано анхны алхамаа хийж байв: тэр хотын захиргааны ажилчдын сахиус болжээ.

Жузегийн цалинг нэмэхийн тулд би ажил зохион бүтээхийг хүссэн. Би найзууддаа цонх, ор, дэр зэргийг хувцаслаж эхлэв. Хэл ам тарж би "хөшигний хатагтай" болсон. Чөлөөт цагаараа Жюзе шугамын угсралтыг

бэлдэж сурсан бөгөөд Бурханд талархаж, бид илүү тав тухтай амьдралаар амьдрах боломжтой болсон.

1968 оны 10-р сарын 1-нд Лучано багш Луиса Серритэй хамт сургуульд орсон.

Цаг хугацаа хурдан өнгөрөв. Зуны улиралд бид зуслангийн майхантайгаа Итали даяар амралтаараа явсан. Заримдаа Сицили хүртэл, миний төрөлх хот хүртэл.

73 оны 7-р сард бид Вал д'Аостад зусланд сууж байсан бөгөөд би жирэмсний анхны шинж тэмдгүүдтэй байсан. 1974 оны 2-р сарын 16-нд бяцхан эгч Даниэла бараг арван найман настай Армандо, арван хоёр настай Лучано нарыг авахаар ирэв. Энэ бол багт наадмын үе байсан бөгөөд хотын захиргааны үүдэнд наасан ягаан туузыг харсан хүмүүс үүнийг хошигнол гэж бодсон. Сүмийн тахилч бидэнд Улаан өндөгний баярын шөнө Баптисм хүртэх баярыг манай найз Жианна загалмайлсан эх, хадам авга ах Бенито загалмайлсан эцэг болгон тэмдэглэхийг зөвлөв.

Мухар сүсгээс гадна энэ удаад би ч бас дөрөвдүгээр сарын 13-ны шөнө болсон арга хэмжээнд оролцлоо. Маргааш нь уран илтгэлийн хүлээн авалтад зуун зочин иржээ.

Даниэла ч том болсон, бид одоо өндөр настай. Гурван хүүхэд маань Стефано, Виржиниа, Грета, Лоренцо, Ребекка, Летизия, Маттео гэсэн 7 ач зээгээ төрүүлэв.

Энэ түүх дуусч байна. 2015 оны 9-р сарын 19-нд Жузе бид хоёр 60 жилийн ойгоо тэмдэглэсэн.

Бид Бурханд, манай хатагтай болон биднийг хайрладаг бүх хүмүүст талархаж байна.

Ла Мазза Концетта Маглио, 1936 оны 4-р сарын 18-нд Сицилия Новара мужид төрсөн.

Индекс

1. Аавын гэр
2. Энэ ертөнцөөс гарсан
3. Элсэн дээрх тоглоомууд
4. Тос, аалзны тор, муу нүд
5. Шар шувуу
6. Воссиа намайг уучлаарай (Оддын гэрэл)
7. Эмилия
8. харацайнуудын нислэг
9. Тэнгэрийн хаалга
10. Үзэсгэлэнт туса
11. Шаазан нүүр
12. Нил ягаан
13. Шинэ амьдрал
14. Бидний анхны үүрүүд
15. Бид Бурханд талархаж байна...

